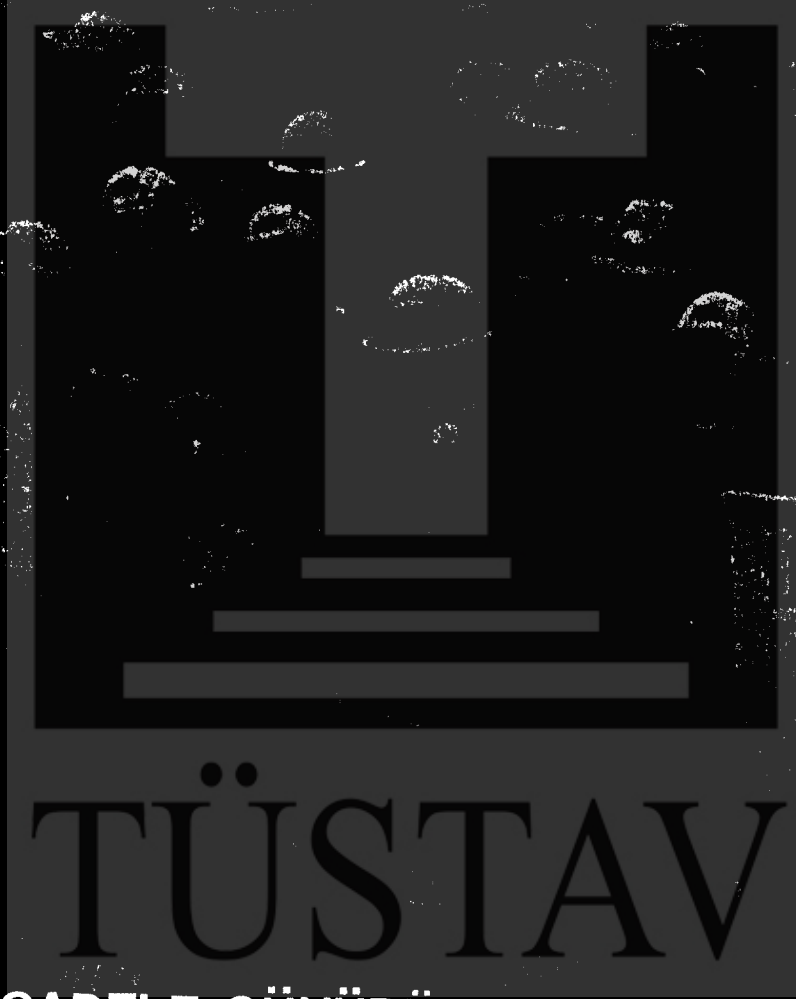

EMPERYALİZME
VE
OLİGARŞİYE
KARŞI

SAYI 13 / 6 Ekim 1976 / 250 krs.

DEVİRİMCİ GENÇLİK

GÜN MÜCADELE GÜNÜDÜR
SİYASAL İKTİDAR SALDIRIYOR
DEVİRİMCİ GENÇLİK
VARI-YOĞUYLA
SAĞDIRININ KARSISINDA,
İŞÇİ SINIFININ ve
EMEKCİ HALKIN YANINDA
YERİNİ FİLEN ALACAKTIR

DEVİRİNCİ GENÇLİĞE MEKTUP

Dergimizin 12. sayısının abonelere ulaştırılmasında büyük aksaklıklar oldu. Ve hemen hemen hiç bir abonemize 12. sayı iletilemedi. Şu anda 12. sayı dergiden elimizde hiç yok. İade gelmesini bekliyoruz. En kısa zamanda abonelerimizin eline ulaştıracağız. Özür dileriz.

Türkiye devrimci gençlik hareketinin tarihini konu alan bir çalışma hazırlamaktayız. Ankara dışındaki şehirlerde ve kasabalarda devrimci gençlik hareketine katılan bütün arkadaşların bu çalışmaya yardım etmelerini istiyoruz. Özellikle DEV-GENÇ pratiğinden sonra kendi bölgelerinde sürdürdükleri mücadeleyi mümkünse belgelere dayanarak (bildiri, toplantı tutanağı, afiş, bülten, broşür v.b.) anlatan dökümanları, belgelerle birlikte bize "elden" iletmeyi bütün arkadaşlar bir görev kabul etmelidirler. Bu dökümanlarda vurgulanacak noktalar, demokratik kitle örgütlerinde sürdürülen ideolojik mücadele, anti-faşist platformdaki siyasi mücadele v.b. kısacası gençliğin devrimci eyleminin birliği doğrultusunda mücadeleye olmalıdır.

Devrimci Selamlar....

DEVİRİNCİ GENÇLİK

DÜZELTME . 12. sayı

8. sayfa, 1. sütun;
18. satırda
Yanlış: "vermiş ve"
Doğru: "vermiştik"

18. satırdan sonra: "Genel olarak Türkiye Solu için" kelimeleri girecek.

2. paragraf, 9. satırda:
Yanlış: Mücadele
Doğru: Müdahale

2. paragraf 11. satırda
Yanlış: "değerlendirilmesinden"
Doğru: "değerlendirmesinden"

8. sayfa 2. sütun:
59. satırda:
Yanlış: "alan"
Doğru: "alan"

65. satırda:
Yanlış: "mücadele"
Doğru: "mücadelede"

8. sayfa 3. sütun 38. ve 39. satırlar:
(3. paragrafın ilk iki satırı) tamamamen çıkacak

77. satırda (4. paragraf 11. satırda) başlayan cümlelerin doğru:
Bunun için yukarıda genel olarak anlattığımız olguları, özel olarak Devrimci Gençlik hareketi ile Devrimci hareketimiz arasındaki bağlantılarda ve bu bağlantıların hangi "bütün e ait olduğunda arayalım."

8. sayfa 4. sütun, 2. paragraf 24. satırdan sonra:
"Birinciye küfrederken kendi geçmişinde "anarşizmi ve troçkizmi" bulur; kimisi" kelimeleri girecek...

10. sayfa, 1. sütun, 21. satırda,
Yanlış: "onamıştır"
Doğru: "aranmıştır"

Düzeltilir özür dileriz.

Yunanistan'dan Türkiye Gençliğine

Devrimci Arkadaşlar,

Türk sınırlarına yakın adalardan gelen biz Yunanlı öğrenciler mücadelemizi bir tüm olarak desteklediğimizi duyuruyoruz.

Yunan halkının cuntaya karşı mücadelesini simgeleyen Teknik Üniversite olayları içinde gelişen kuşağımız Türkiye'deki demokrat ve devrimci gençlerinizin öldürülmesini, faşist saldırıların yoğunlaşmasını ve gerici güçlerin öğrenci gençliğin ve halkınızın üzerine baskılarını nefretle karşılıyoruz. Kıbrıs meselesinin B.M. kararlarının uygulanması yönünde çözülmesi, Kıbrıs'ın bağımsızlığının, egemenliğinin ve toprak bütünlüğünün tanınması yolundaki isteklerinize katılıyoruz. Türk halkını yerli ve yabancı tekellerin sömürsünden kurtarmayı, NATO'dan çıkmayı, yabancı üslerin kaldırılmasını gerçek bir demokrasi ve ulusal bağımsızlığı amaçlayan yiğitçe mücadelelerinizi saygı ile izliyoruz. Biz de savaşımızı uluslararası emperyalizm ve özellikle Amerikan emperyalizmine karşı aynı idealler uğruna vermektetiz. Bu emperyalist çevreler milliyetçiliği körükleyerek halklarımızın dikkatini somut sorunların ötesine çekerek gerçek problemlerinden uzaklaştırıyor.

Biz adalarımızın karşısında bulunan topraklarımızı dost gözü ile seyrediyoruz. Halkınıza karşı sevgi besliyoruz. Yurdumuzu sizin kendi yurdunuzu sevdiğiniz kadar seviyoruz. Halklarımızın ve gençliğinin çıkarı, barış içinde ve yاپıcı bir işbirliği ortamında yaşamalarıdır. Ankara'nın militarist-gövenist çevrelerinin Ege konusunda herhangi bir maceraya girişmeleri halklarımıza zarardan başka birşey getiremez. Bundan dolayı böyle girişimlere karşı çıkmalıyız.

Yurdumuzda Amerikan uçağı hain cuntanın yıkılmasından sonra Yunan halkı ve öğrencileri daha iyi şartlar uğruna verdiğimiz mücadeleye devam ediyoruz. Yurdumuzda da daha iyi günlerin doğması inancı ve umuduyla,

En candan selamlarımızı iletiyoruz

MİDİLLİ ADASI ÖĞRENCİ BİRLİĞİ
LİMNİ " " "
SAMOS " " "
İKARYA " " "
SAKIZ " " "
ONİKİ ADA " " "

DANIŞTAY "CAN GÜVENLİĞİ OLMADIĞI İÇİN DEVİANSİZLİKTAN ÖĞRENCİ BIRAKILMAYACAĞINA" KARAR VERDİ.

Gazililer Kültür ve Dayanışma derneği adına İdris Köylü'nün basına yaptığı açıklamaya olduğu gibi yayımlıyoruz.

Bizler, Gazi Eğitim Enstitüsü öğrencileri olarak can güvenliğimiz olmadığı nedeniyle 1975/1976 öğrenim yılında okula gidemedik. Ve idarece sınıfta bırakılmamıza karar verildi.

Bunun için Danıştay'a Haluk Gürücüoğlu adına dava açtık. Ve "CAN GÜVENLİĞİNİN OLMADIĞI İÇİN OKULA GİDEMEDİĞİNİZ." şeklinde lehinize sonuçlandı.

Yani Yargı Organi kararıyla tescilleildi.

Haluk Gürücüoğlu gibi ÜÇBİN ARKADAŞ bu durumdadır. Bu kararın Kamuyuna duyurulması adına Okul İdaresine bu kararı uygulaması yolunda baskı yapılması için bize yardımcı olacağınıza inanıyor, açıklamalarınızı bekliyoruz. Saygılarımızla.

GAZİ-DER

GAZİLİLER KÜLTÜR VE DAYANIŞMA DERNEĞİ

AZİZİAHİ ENERİ EĞİTİM ENSTİTÜSÜ
EYAAPOE MESEALIA IKAPAZ
EΠOYAEYIKH ENEB AMHNIEN
EYAAPOE XIBN
TANAAACTA
EYAAPOE ENERİ ENERİ ENERİ
EYAAPOE ENERİ ENERİ ENERİ

SELUK DEMİREL

EMPERYALİZME VE OLIGARŞİYE KARŞI **DEVİRİNCİ GENÇLİK**
15 günde bir çıkar SIYASİ GAZETE

ABONE KOSULLARI :

YURTİÇİ : Yıllık 50.- TL. / 6 aylık 30.-TL.
YURTDİŞİ: Yıllık 75.- TL. / 6 aylık 45.-TL.

ABONE OLMAK İÇİN FARUK YÜKSEL adına PTT'ye başvurarak POSTA ÇEKİ NO: 96601 no.ya para yatırılması yeterlidir.

SAHİBİ VE SORUMLU MÜDİR : FARUK YÜKSEL
ADRES : KIBRISLAR SOKAK 4/10, Yenisehir ANKARA

BASKI : D A I L Y - N E W S. Web.
İSTANBUL DAĞITIMI: REK-DAĞ Tel:28 55 15
EGE BÖLGESİ DAĞITIMI: Kestelli cad.
Harputlu İshani P/20 - İZMİR.

FAŞİZME KARŞI MÜCADELE DEVİRİMCİ EYLEMİ GÜÇLENDİRECEK !

DEVİRİM FAŞİZME KARŞI MÜCADELEYİ ZAFERE ULAŞTIRACAK !

DGM'lere karşı mücadele devrimciler için bir denek taşı olurken, anti-faşist mücadelenin geniş bir taban üzerinde ve ülke çapında yükselmesine neden oldu. En geniş işçi yığınları yurtsever öğretmenler, teknik elemanlar, devrimci gençler eyleme geçtiler, yürüyüşler, mitingler, grevler yaptılar. Bütün bu eylemler devrimci mücadeleye kitlesel siyasi pratiğin zengin derslerini de beraberinde getirdi. Şüphesiz ki, bu pratiğin tüm derslerini doğru bir şekilde ortaya çıkarabilmek için vakit henüz erkendir. (En başta genel grev girişimi varabileceği yere kadar sürdürülmemiştir) buna rağmen bu siyasi pratiğin bugünden ortaya çıkan ve belirginleşen yanlarını ele almakta ve anti-faşist mücadele ile ilgili bazı noktaları kısaca vurgulamakta yarar vardır.

FAŞİZME KARŞI MÜCADELEDE PROVOKASYON MANTIGINA YER YOKTUR:

Karşı devrimciler tarafından devrimci eylemin hedeflerini şaşırtmak için uygulanan provokasyon sınıf mücadelesinin zengin karmaşası içinde bir detaydır. Mücadelenin gelişim yönünü ve sonuçlarını belirlemeyen bir ayrıntıdır. Devrimciler sınıf mücadelesine bu ayrıntıyı abartarak yaklaşırlar. Bu yanı daima göz önünde bulundururlar. Ama sınıflar mücadelesini sınıf bu ayrıntı açısından değerlendirmeyiz. Opportünistler ise sınıflar mücadelesini çarpıtarak onun karmaşık yapısı içindeki bu ayrıntıyı gözler önüne dikerek, toplumsal olayların gelişmesini belirleyen bir faktör olarak gösterirler. "Faşist devrimcilerle silahla saldırıyorlar. Bunun sebebi devrimcilerin kendilerine aynı şekilde karşılık vermelerini sağlamaktır. Devrimciler aynı şekilde karşılık verilerse sıkı yönetim için bahane olacaktır. O halde devrimciler oyuna gelmemelidir." veya "yürüyüş yapırsa faşistler saldırır, olay çıkar, zaten bahane arıyorlar" v.b. Bu tür - küçük burjuvaziye has- düşünce yapısı hayati sınıflar mücadelesini, toplumsal olayların bir tiyatroyu olarak görür ve asıl yenilgi sonrası yitirilginin hüküm sürdüğü 12 Mart döneminde yaygınlaşmıştır. (Gerçek bir halk düşmanı olarak değerlendirilmesi gereken Erol Toy'un şu ünlü "İmparator"unun ve benzeri kitapların binlerce satılabilmesi hatırlansın) Her olayın, her eylemin arkasında onu tezgahlayan her şeye kadar bir "İmparator" arayışı patalojik olay aslında sadece yenilgi sonrası dönemlere has bir "hadise" değildir ve devrime inananların mücadeleye geliştikçe, mücadeleden kaçmak için veya devrimci eylemi baltalamak mücadeleyi önlemek için başvurdukları bir yoldur.

Son olaylar sırasında bir kere daha görüldü ki, provokasyon şartlanlığı revizyonizmin elinde bir silah olarak karşımıza daima çıkacaktır.

Bu, en çok DEVİRİMCİ GENÇLİK'in düzenlediği 18 Eylül mitingi sırasında açıkça görüldü. O günlerde DGM'lere karşı direniş ülke çapında yaygınlaşma ve yükselme eğiliminde idi. Herkes birşeyler söylüyor, demeyeç veriyordu. Ama birşeyler yapmıyordu. Herkes gözünü meclise dikmiş CHP'nin alacağı neticeye bakıyordu. O anda eyleme geçme zorunlu idi. Ankara'da 14 demokratik kuruluşun aralarında toplandırlarda devrimciler tarafından ortak eylem önerileri getirildi. Ancak bu öneriler bazı demokratik kitle örgütlerinin tepesindeki TSİP-TİP v.b. siyasi eğilimler taşıyan "temsilciler" tarafından reddedildi. Biz birşey yapamayız CHP bu işi engeller, eylem yaparsa da DİSK yapar düşüncesini savunuyorlardı. Ortak bir eylem kararı alınmayınca da yeni kurulan DEVİRİMCİ GENÇLİK DERNEKLERİ FEDERASYONU 18 Eylül için yürüyüş ve miting kararı aldı. Miting kararı tüm revizyonistleri paniğe uğrattı. Bir yandan 2 Eylül için miting kararı alırlarken bir yandan da DEVİRİMCİ-GENÇLİK'in mitingini engellemek için çirpınmaya başladılar. Ve derhal provokasyon silahına davrandılar. "Faşistler saldırıacak, katliam olacak, DGM'nin çıkması için gerekecek olacak"

v.s. mitingi sabote edebilmek için olanca güçleri ile çalışmaya koyuldular. DİSK'in "genel yas" eylemi başlarken bunlar DEVİRİMCİ GENÇLİK'in yürüyüşünü baltalamak için bildiri dağıtıyorlardı. Devrimci Gençlik DİSK'e bağlı işçilerin grevini selamlamak amacı ile İstanbul yolunu keserlerken DİSK yöneticileri sendika temsilcilerine işçilerin mitinge katılmasını önlemeleri için direktifler yaydıyorlardı. Ve burjuva basın bu konuda onlardan geri kalmıyordu. Miting haberini vermekten ısrarla kaçınan, para ile verilen ilanı bile basmayan (başta Cumhuriyet olmak üzere) solcu basını revizyonistlerin mitinge katılmaması için yapılan çağrılarını yayınlamakta fayda buluyorlardı.

Bütün bu gayretler ne içindi? DEVİRİMCİ GENÇLİK niçin ve kimin adına tecrit edilmeye, yalnız bırakılmaya çalışılıyor? "İşte anaşistler bunlardır. Herşeyi karıştıran bunlardır." diye faşizme hedef mi gösterilmeye çalışılıyor? Faşizme karşı verdiği yığıtçe savaşında düşen her gençin arkasında demeciler vermek, ağıtlar düzmekte pek usta kâlemler, oyuna gelmeleri için öğüller dökülenler içkili devrim sohbetlerinin yılanmış erbabları bu kutsal cihadı niçin ve kimin adına açmışlardı? Aslında bütün bunların sebebi onların devrimin güçlenmesinden, devrimden korkmalarından başka bir şey değildir. (Bu "mukaddes ittifak"ın o muhteşem kuşatmasını 18 Eylül mitingine katılan 20.000 yürek darımadığımızı etti. Provokasyon silahını onu kullanmaya çalışanların elinde kendilerinin çalıp kendilerinin dinledikleri bir kovala döndü.) Şüphesiz onlar bu kavalı ellerinden hiç bırakmayacaklar. Bırakmayacaklarının en önemli kanıtlarını da sergiliyorlar. TİP "genel yas" kararının hemen ertesinde yayınladığı bildiride "ince hesapların yapıpı tezgahlanacak istendiği, oyun içinde oyun oynanması ihtimalinin kuvvetli olduğu" tespitlerini "dikkatlere" sundu. Provokasyon mantığı insanı kendi gelişesinden korkan bir hükûd haline getirmekten öteye gidemedi.

MÜCADELE HEDEFLERİ DOĞRU TESPİT EDİLMELİDİR

"Genel yas" bildiğesinin başında bu "eylem" in "halktan yana bir hükümet" in demokratik yoldan kurulmasına kadar sürdüreceği" ifade edilmiştir. Bu, girişilen eylemin daha bugünden vurgulanması gereken en önemli sakatlıklarından birisidir. Bugün böyle bir eylemin ulaşabileceği böyle bir sonuç ne olabilir? Apaçık ki, bir CHP iktidarından başka birşey kastedilmiyor. Bugün halkın kendi iktidarı yerine bir CHP iktidarı "halktan yana bir hükümet" olarak lanse etmek, işçi sınıfının ve emekçi halkın davasına ihanetten başka bir şekilde ifade edilemez. Bugün ülkemizdeki tüm revizyonistlerin ihanet çizgisi kimi zaman "ileri demokrasi" kimi zaman da "demokratikleşme süreci" diye ifade edilen bu noktada oluşmaktadır. İşçi sınıfını bir burjuva hükümetinin yerini alacak bir başka burjuva hükümetin kuşuruna takmak istemektedirler. Emekçi halk yığınlarına bu düzen sınırları içinde kuruluş umudu olduğu burjuva yolunu uydurarak bu düzenin sosyalist maskeli gizli savunuculuğu yapılmaktadır. DİSK yöneticileri gibi TSİP revizyonistleri de anti-faşist mücadele hedeflerini sapıtıyorlar. "KİTLE" DİSK eylemi konusunda şöyle yazıyor. "Bu somut alandaki demokrasi ve özgürlük mücadelesi henüz başarıya ulaşmamıştır. DGM'lerin yoğunlaşması konusundaki anti-demokratik engeller ve girişimler henüz önlenemmiştir. Bu mücadelenin demokrasi lehine zaferle sonuçlanması için sürdürülecek önemli uğraşın öngördüğü görevler halen halk güçlerinin karşısında durmaktadır." Yani DGM'lerin çıkması önlenirse demokrasi mücadelesi başarıya ulaşmış demokrasi korunmuş olacaktır. Bu maksatla TSİP "DGM'lere karşı DEMOKRASİYİ KORUMA ÇAĞRISI" yapılmaktadır! (Kitle sayı 127)

DGM'YE KARŞI MÜCADELE BUGÜN DEVAM ETMEKTEDİR. BİR YANDAN DİRENİŞÇİ İŞÇİLER İŞLERİNDE ATILMAMAKTA, HAPSEDİLMEMEKTE, DEMOKRATİK KURULUSLAR KAPATILMAK İSTENMEMEKTE, DİĞER YANDA DGM'YE KARŞI MÜCADELE GEÇERLİLİĞİNİ KORUMAKTADIR.

BUGÜN YAPILACAK OLAN KARARLILIKLA MÜCADELENİN ÖNÜNE ATILMAKTAKİ, İŞÇİLERİN YANIBASINDA KARARLI BİR ŞEKİLDE YER ALMAKTIR. TUTUKLANAN, İŞYERİNDE ATILAN İŞÇİLERLE BAĞLAR KURMAK ONLARIN YENİDEN İŞLERİNE ALINMASI İÇİN MÜCADELE ETMEK, BÜTÜN MÜCADELE ALANLARINDA FİLEN YER ALMAK VE DEVİRİMCİ GENÇLİĞİN TÜM MÜCADELE İMKANLARINI İŞÇİ SINIFININ MÜCADELESİNİN HİZMETİNE SUNMAKTIR.

Anti-faşist mücadelenin program hedeflerinin bu şekilde saptırılması (Halkın Kurtuluş'undan TSİP'e, Kurtuluş'tan TİP'e kadar) tüm oportünist revizyonistlerin buluşma noktasıdır.

Yığınlarla bu şekilde yanlış hedefler gösterilmesine, faşizme karşı mücadelenin siyasi iktidar mücadelesinden kopartılarak nispi demokratik hakların korunması çizgisine indirgenmesine karşı mücadele gereği bugün revizyonizme karşı mücadeleye gereğinin somut olarak gerçekleştiği noktadır.

Evet, DGM'lere karşı mücadele edilmesi gerekir. Nispi demokratik hakların korunması ve genişletilmesi uğruna mücadele kütümsenemez. Ancak bu mücadele devrim mücadelesine, siyasi iktidar mücadelesine bağlıdır. DGM'lerin çıkması demokrasi korunması olarak ifade edilemez. Bazı demokratik haklar uğruna mücadelenin tüm anlamı onun faşizme karşı mücadelenin bir parçası olarak devrim mücadelesini güçlendirmesinde toplanır. Bu yüzden demokratik haklar uğruna mücadele edilirken daima Demokrasi sorununu, bir devrim sorunu olduğu vurgulanmalıdır. Ve hatırdan çıkarılmamalıdır. TİP gibi revizyonist oportünistler bugün sorun devrim değildir güncel olan demokratikleşme'dir, devrimden söz edip durmak zamansızdır, goşistik(!) tir derler. Oysa Lenin "devrim için propagandanın 'zamansız' olduğunu söylemek bu itirazı Latin ülkelerindeki sosyalistlerde görülen bir kafa karışıklığına dayanmamaktadır. Onlar devrimin başlangıcı ile devrim için açık ve direkt propagandayı birbirine karıştırıyorlar." diyor. (Emperyalist Savaş Üzerine s.153) (Her halde TİP'iler için Lenin'in bahsettiği tarzda bir sosyalistlere has kafa karışıklığından bahsetmek iltifat sayılır.) Bu yüzden faşizme karşı mücadele ve demokratik haklar uğruna mücadele mutlaka "devrim için açık ve direkt bir propaganda" ile birleştirilmeli, oligarşik diktatörlüğün faşist karakterinin teşhiri ve parçalanma gereği daima faşizme karşı mücadelenin temelini oluşturmalıdır.

Ülkemizde faşizmi yenmenin, demokrasiyi gerçekleştirmenin ve emekçi halkın kurtuluşunun TEK YOLU birdir; DEVİRİMDİR. Emekçi halkın iktidarının sağlanmasıdır. Faşizme karşı mücadele Devrimle sonuçlanacak, devrimle zafere ulaşacaktır. Bu yüzden faşizme karşı mücadele sorunu, demokrasi sorunu bir devrim sorunudur. Demokratik haklar uğruna mücadele, örneğin DGM'lere karşı mücadele devrim mücadelesini güçlendiren, devrimci harekete elverişli koşullar yaratan, güç toplanmasına yarayan yanlarıyla önem taşırlar. Faşizme karşı mücadele devrimci hareketi güçlendirir, devrim faşizme karşı mücadeleyi zafere ulaştırır. Nispi demokratik haklar uğruna mücadelenin devrim mücadelesine; siyasi iktidar mücadelesine tabi kılmanın tüm içeriği bu noktada toplanmaktadır.

Bunların yanında siyasi önderlik sorunu da değinilmekte yarar vardır. Faşizme karşı mücadelede doğru bir siyasetin izlenebilmesi, söylenen doğru sözlerin hayata geçirilebilmesi işçi sınıfı hareketine hakim kılınabilmesi doğru bir siyasi önderliği yürütmek bir örgütlenmeyi gerektirir. Oportünist-revizyonist siyasetlere karşı mücadele için onların revizyonist önderliklerine alternatif bir örgütlenme şarttır. Aksi taktirde söylenen sözler havada kalmaya mahkum olacaktır. Tek tek fabrikalarda, birbirinden kopuk bölgelerde yürütülen mücadeleler sonuç alıcı olmanın uzak olacaktır. Bugün DGM'lere karşı mücadelenin ortaya çıkardığı ve sosyal pratiğin hergün döndürdüğü döndürdü kafamıza vurduğu gerçek bugün işçi sınıfının doğru bir siyasi önderliğe sahip olmadığı ve devrimci bir önderliğin mevcut olmadığıdır. Bu noktayı hiçbir zaman unutmamalıyız. Devrimci bir parti olmadan bugün hiçbir siyasi

18 Eylül Mitingi Revizyonistlerin Tüm Engellemelerini ve 'Efsanelerini' Yıktı

Devrimci Gençlik Dernekleri Federasyonu tarafından DGM'lerinin yeniden kurulmasına karşı 18 Eylül'de Ankara'da bir miting ve yürüyüş düzenlendi. Nitelik olarak oldukça önemli bir mitingdi. Nitelik olarak önemli olmasının belli başlı iki ana nedeni vardır: Bunlardan birincisi ve en önemlisi açık faşizm döneminin özelliklerini önemli ölçüde muhafaza etmek ve faşistleştirilmiş olan devlet kurumlarının başkçiliğini yapan DGM'lerin yeniden çıkarılmasına karşı işçilerin grevlerinin ve diğer halk kesimlerinin yükselen eylemlerinin önemli bir parçası olmasıdır. Kısacası halkın yeni boyutlara ulaşan anti-faşist eylemlerinin ve giderek artan düzene karşı muhalefetinin önemli bir parçasıdır 18 Eylül Mitingi.

Nitelik olarak önemli olmasının, ikinci bir nedeni de revizyonistlerin tüm engellerine rağmen miting başarılı bir şekilde yapılmış olmasıdır. Bu eylemle, halkın düzene karşı gelişen muhalefetini revizyonistlerin ve reformistlerin büyük ölçüde kontrolünde olmadığı da açığa çıkmış oldu.

Çünkü revizyonistler ellerinde bulunan kitle örgütlerinin üyelerinin 18 Eylül mitingine katılmalarını istediler. Hatta sadece üyelerinin değil, anti-faşist olan herkesin katılmalarını

istediler. Bu mitingün provokasyon mitingü olduğunu açıkladılar. Ve yıllardır devrimcilerin yaptıkları her eylem için yönelttikleri "provokasyon olur" efsaneleri de böylece bir kez daha kitlelerin ayakları altında ezilip gitti. Onlar esasında 13 Mart mitingünden gereken dersi almıyorlardı. Çünkü 13 Mart mitingüne DİSK yöneticilerinde aynı gerekçeyle karşı çıkmışlardı. O eylemin de provokasyona açık bir eylem olduğunu ve "işçi sınıfının çelik disiplinesinden yoksun" olduğunu söyleyerek üyelerinin bu miting'e katılmalarını istemişlerdi. Fakat 18 Eylül eylemine karşı kampanya açanlar o zaman 13 Martın bizzat içinde yer alarak provokasyon efsanesinin yıkılmasında pay sahibi olanlar değil mi? Yoksa köprüdün altından çok sular mı aktı? "Goşistlere" kan vermek niyetinde olmadıkları için mi 18 Eylül mitingini sabote etmeye kalkıştılar?

DGDF'nin yaptığı mitingü zayıf düşürebilmek için "gazetelere ilan verelim de kimse katılmasın" diyen İGD'li hainler objektif olarak polise göz kırptılar. DİSK yönetimi de onlardan geri kalmayarak üyelerinin bu miting'e katılmalarını isteyen demeciler verdiler. Daha düne kadar "DGM konusunu biz tartışamayız bile, DGM konusunda söz söyleme hakkı olan DİSK'tir. O ancak o konuda

bir eylem yaparsa yapar, demokratik kitle örgütleri olarak da bize düşen görev DİSK'in yapacağı eyleme katılmaktır." diyen örgütsel bağımsızlığı hiçe sayan bazı kitle örgütlerinin revizyonist yöneticileri "biz daha sonra miting yapacağız" diye 18 Eylül mitinginden önce gazetelere ilanlar verdiler. Onların da bu haberlerini gazetelere 18 Eylül öncesinde vermelerinin asıl nedeni DEVİRİMCİ-GENÇLİK'in mitingini nazif düşürmekti.

AYÖD Ağustos ayının başında DGM ile ilgili eylem önerisi götürdüğü zaman onbir kitle örgütünden yöneticisine; bu örgütlerin tepesine çöreklenmiş olan revizyonistler DGM konusunu bile tartışmıyorlardı. Tartıştıkları tek konu vardı AYÖD atılсын İGD alınсын. Demokratik kitle örgütlerinin bu toplantılarından somut olarak hiçbir sonuç alınmayacağından sonra DGM'ye karşı devrimcilerin mücadelesinin şart olduğunu bilincinde olarak 18 Eylül miting ve yürüyüşünü düzenledi. DGDF'nin bu kararı elbet-teki hiçbirşey yapmak niyetinde olmayan, revizyonist sendika ağalarının emektar hizmetlilerini şaşkına çevirdi. Ve alel acele miting yapma kararı aldırttı onlara. Çünkü onlar çok iyi biliyorlardı bir şeyler yapmalarının bir zorunluluk olduğunu. 27 Eylül'de miting yapma kararı aldılar. Onlar 18 Eylül mitingine hiç kimse katılmasın diye gazetelere haberler uçurdular. Yurtlarda "miting'e polis saldırarak, gitmeyin!" diye mitingün anti-propagandasını yaptılar, DGDF'li arkadaşlar ise onların 27 Eylül'deki mitinglerine en geniş katılımı sağlamak için bildiri dağıttılar. Çünkü Devrimci-Gençlik için somuttaki hedef DGM'lerin ye-

niden kurulmasına karşı direnmek olmalıdır. Yoksa "bu mitingü revizyonistler yapıyorlar o zaman onu sabote etmek gerekir" anlayışı bu günün şartlarında kesinlikle yanlış bir anlayıştır.. (Ayrıca 27 Eylül mitingini düzenleyenler sadece modern revizyonistler değil; mitingü düzenleyenler arasında devrimci ve demokratlar da vardır.) Tabii ki devrimcilerin amacı revizyonistleri güçlendirmek değil aksine onları kitlelerden tecrit etmek olmalıdır. Onların kendi eylemlerinde devrimci siyaseti hakim kılmak için sonuna kadar mücadele etmek en doğrusudur.

Revizyonistlerin ve egemen güçlerin çok yönlü engellerine rağmen onbinlerce anti-faşistinyada "provokatorün" katıldığı 18 Eylül mitingü "DGM'ler Kapanсын, Zindanlar Boğalsın", "DGM'ye Hayır", "Tek Yol Devrim", "Katil Oligarşi", "Oligarşi; İktidarda bir avuç zorba", "Faşizme Nihayet, Halklara Hürriyet"... sloganları ve pankartlarıyla güçlü bir şekilde yapıldı. Ankara dışından da yüzlerce devrimci, DEVİRİMCİ GENÇLİK'in fiilen kurulmuş olduğunu belgeleyen 18 Eylül miting ve yürüyüşüne katılmak için Ankara'ya geldiler.

Ve onbinlerce devrimci gencin, ananın, işçinin, köylünün, işçilerin genel grev yaptığı günün ertesinde tek bir yumruk, tek bir yürek halinde DGM'ye karşı koymaları, revizyonistlere rağmen karşı koymaları anti-faşist mücadelemize kazandırılan yeni ve oldukça önemli bir atılım oldu gibi revizyonist tezleri iflas ettirerek revizyonistlere vurulan önemli bir darbedir.

DEVİRİMCİ GENÇLİK FEDERASYONU BAŞKANININ KONUŞMASI

DEVİRİMCİ GENÇLİK DERNEKLERİ FEDERASYONU (DEVİRİMCİ-GENÇLİK) BAŞKANI MEHMET ALI YILMAZ'IN MITING-TE YAPTIĞI KONUŞMAYI YAYINLIYORUZ.

KARDEŞLER, DEVLET GÜVENLİK MAHKEMELERİNE KARŞI TÜM YURTSEVERLER OLARAK DİRENİYORUZ.

-İşçiler direniyor. Grev, yürüyüş ve mitingler yapıyorlar, yapmalıdır!

-Öğretmenler, teknik elemanlar, memurlar ve biz devrimci gençler DGM'ye karşı çıkıyoruz, karşı çıkmalıyız!

-Emekçi halklardan yavaş kuruluşlar, ilerici ve demokrat örgütler, bildiriler yayınlıyor, demeciler veriyorlar. DGM'lerin anti-demokratik yüzünü sorguluyorlar, sorgulamalıdır!

-Ama artık, şimdi böyle laf birtayna. Eyleme birtleşmeyen, dırnişle birtleşmeyen içi boş turturaklı sözler bir yana.

-İşte bizler burada, tüm yurtseverler olarak, faşizme karşı tek bir ses, tek bir yürek tek bir yumruk olmalıyız.

-İşte bunun için bütün yurtseverlere sesleniyoruz! Uzatın ellerinizi diyoruz! Anlaşalım diyoruz! Emekçi halkın direnişini örgütlü bir şekilde bir kale gibi faşizmin karşısına dikelim diyoruz!

Sözün kısası, faşizme karşı olan herkesin, her kuruluşun mutlaka anlaşabilecekleri noktaların mevcut olduğuna inanıyor ve bu inanca, demecilerde bildirilerde, belirtilen noktaların, ehilriği ile hayatın her alanında canlı pratiğe dökülmesini istiyoruz.

Sosyal mücadelede azami programları farklı olan ve farklı olmasın kaçınılmaz olan bütün anti-faşist kuruluşlara sesleniyoruz: Aşgari eylem platformunda birbirlerini bozguncu diye suçlamayı bir kenara atıp, esas olarak faşizmi bozguna uğratma mücadelesini sürdürmeyi öneriyoruz!

Çünkü bir avuç faşist zorba, yani oligarşi dikta, faşizme karşı mücadele edenler arasından onların faşizm tahillerindeki farklılığa bakarak esaslı bir ayırım yapmaz.

Çünkü faşizm, kendisine karşı olan herkesin kanını içmekte kararlı bir vampir, tüm halk sınıfınının azgın düşmanı olan bir canavardır. Bu bakımdan, faşizme karşı mücadele bir yurtseverlik görevidir.

Yeter ki faşizme karşı olunsun.

Yeter ki demokrasi saflarında yer alınsın! Hatta ve hatta, faşizme karşı burjuva anlamda bir demokrasiyi savunana demokrat unsurlar bile, bu konuda halk saflarında, sayılmalıdır. Çünkü toplumsal mücadelenin başta gelen koşulu, karşıdaki düşmanı hedefli mümkün olduğu kadar küçültmek, güçsüz kılmak, ve ittifakları alabilmesine genişletip, onu güçlü kılmaktır. Öyleyse?

Öyleyse faşizme karşı mücadelenin her somut aşamasında, her yeni koşulunda, elimizdeki silahları en güçlü hale getiren mücadele anlayışlarını benimsemeliyiz.

İşte, yaşadığımız şu günlerde faşizme karşı mücadelenin oldukça hassas bir aşamasında bulunmaktayız.

Çünkü bu aşamada, faşizme karşı olan herkes:

Devlet Güvenlik Mahkemelerinin, bir zulüm ve işkence çarkı olduğu konusunda müttefiktir!

Faşizme karşı olan herkes, bu faşist yasanın meclislerden geçmemesi konusunda müttefiktir!

Öyleyse bu olgu, olumlu bir şekilde ele alınmalı ve faşist basıkların gün geçtikçe yoğunlaşması olumsuz olgusu karşısında vazgeçilmez bir silah olarak değerlendirilmelidir.

DGM'ye HAYIR

DEVLET GÜVENLİK MAHKEMELERİNE KARŞI MÜCADELE TÜM YURTTA YÜKSELEREK DEVAM EDİYOR, ANKARA'DA YAPILAN 30 EYLÜL MİTINGİNDE BİNLERCE DEVİRİMCİ VE YURTSEVER FAŞİZMİ LANETLEDİ.

GAZİANTEP'TE, DENİZLİ DE YAPILAN MİTING VE BAYRAMIÇ-ÇANAKKALE ARASINDAKİ 75 KİLOMETRELİK, YÜRÜYÜŞLERLE DGM'YE KARŞI KİTLE EYLEMLERİ SÜRDÜRÜLÜYOR.

DGM'leri protesto için ülkenin, birçok yerinde olduğu gibi Gaziantep'te de Devrimci Kültür Derneğinin ve İplik-İş sendikasının düzenlediği mitinge çevre il ve ilçelerden beşbin'in üzerinde halk katılmıştır.

Mitingde söz alan konuşmacılar ülkemizde faşizmin sürekliliğini ve DGM'lerin faşizmin bir kurumu olduğunu vurgulamışlar ve DGM'ye karşı aktif mücadelenin gündeme getirilmesinin zorunluluğuna değinmişlerdir.

Miting alanında, ellerinde devrim şehitlerinin resimlerini taşıyarak, "Tek Yol Devrim" sloganı atarak gelen 60 kadar yaşları 8 ile 13 arasındaki çocuklar ilgi ile izlenmiştir. Ayrıca kucaklarında küçük bebekleri ile bir grup kadın da pankartlarıyla mitinge katılmışlardır.

BAYRAMIÇ-ÇANAKKALE YÜRÜYÜŞÜ

Bayramiç ile Çanakkale arasında, düzenlenen yürüyüş ise iki gün sürmüştür ve yürüyüş Çanakkale'de yapılan bir mitingle son bulmuştur.

DENİZLİ-BEKİLLİ'DE MİTING

26.9.1976 pazar günü, Denizli iline bağlı Bekilli Kasabasında yapılan üzümlü miting, bir taraftan oligarşinin üreticilere karşı aldığı tavır protesto niteliğini taşıırken, diğer yünden de, revizyonistlerin ve oportünistlerin de gerçek yüzünü ortaya koydu.

Üreticilerin bu ekonomik-demokratik taleplerini içeren üzümlü miting aynı zamanda halk üzerindeki oligarşinin baskı aracı olan DGM tasarısının da halka anlatılmasına olanak verdi.

Daha sonra yürüyüş kortejinin düzenlenmesi esnasında "Tek Yol Devrim", "Katil Oligarşi", "Mahir, Hüseyin, Ulaş, Kurtuluşu Kadara Savaş" sloganlarıyla büyük bir kitle oluşturan, Devrimci Gençlik yürüyüş kortejine oportünistlerin ilginç teklifleri oldu! Devrimci Gençlik grubunun, sloganlarını destekleyeceklerini ama kendi sloganlarını bu grubun desteklemek zorunda olmadığını söylüyorlardı. Bu teklifin zünnede yatan, açıkça kendi politikalarının doğruluğuna kendilerinin de inanmamasının yanı sıra, siyasi bilinç götürdüğünü söylediği haktan korktuğunun açık bir ifadesiydi.

Miting alanına gelindiğinde ter-tip komitesi, konuşma sırasının düzenlenmesi, Denizli TSİP başkanı ve TÖB-DER başkanının çeşitli atraksiyonlarına şahit olduk.

Miting öncesi DEVİRİMCİ-GENÇLİK sözcüsüne söz hakkı veren ter-tip komitesi, konuşma sırasının DEVİRİMCİ-GENÇLİK sözcüsüne geldiği sırada miting bitirmişti. Bunun üzerine devrim andı devrimciler tarafından içilmişti.

Güneyde Faşizme Karşı Mücadele Yükseliyor

OSMANIYE'NİN KIRMIKLI KASABASINDA HALKI TAHRİK ETMEYE KALKAN FAŞİSTLER HALKIN KARŞI KOYMASI SONUCUNDA BİR ÖLÜ VE 17 YARALI VEREREK KAÇMAK ZORUNDA KALDILAR.

Geçtiğimiz günlerde, Ramazan Bayramından birkaç gün önce, Osmanliye'nin Kırıklı kasabasında halk gövde gösterisi yapmaya gelen faşistlere gereken ders verildi. Sonuçta 17 faşist militan yaralanmış ve bir faşist ölmüştür.

Köylülerin anlattıklarına göre köye Ülkü Ocakları açmak üzere civar il ve ilçelerden çok sayıda faşist militan getirilmiş, Adana MHP İl başkanı, Ülkü Ocakları başkanı, Osmanliye ve Kadirli MHP ve Ülkü Ocakları başkanları ve de bazı AP'li ileri gelenlerin gelmesiyle akşam saatlerinde köy meydanında toplanmışlardır. Köylüler çeşitli yollarla böyle bir toplantının yapılmasını istemediklerini, sayet yapılsa karşı koymak zorunda kalacaklarını, bu nedenle toplantı yapılmadan köyün terk edilmesini istediklerini, toplantılara duymuşlardır. Bütün uyarılara rağmen Ülkü Ocakları başkanının megafona konuşmaya başlaması üzerine, köylüler çok yünden faşistlere karşı harekete geçmişlerdir.

Faşistler panik içinde kaçmaya çabalamışlar, sokakta toplanan halk "Tek Yol Devrim", "Faşistlere Ölüm", "Kahrolsun Amerikan Uşakları" sloganlarıyla, faşistleri köyün çıkışına kadar kovalamışlardır. Faşist yöneticiler ise, daha kaçarak ancak sabaha karşı, alaca karanlıktaki Domuz dağının eteklerinden yürüyerek kaçabilmişlerdir. Sonuç olarak 17 faşist yaralanmış ve yaralanan faşistlerden biri iki gün sonra ölmüştür.

Bölgenin idari yetkilileri ise bu gelişen olayları ve faşistlere indirilen ağır darbeyi kamu oyunundan gizlemek amacıyla, soru yönelten gazetecilere "hiçbir şey yok, basit bir vaka" diye duyurmaya çalışmışlardır.

Hatırlanacağı gibi, bundan bir yıl önce Kırıklı kasabasının, çevresindeki hazine arazisini işlemek isteyen köylülerin bu isteklerinin faşist yöneticiler tarafından engellenmesi sonucu köylüler haklarını almak amacıyla, harekete geçmişler ve çıkan olaylarda faşist yöneticilerden biri ölmüş ikisi de komaya girmişti.

Kırıklı kasabasında yaralanan faşistlerden ikisinin Kadirli'den olması nedeniyle, olaylardan iki üç gün sonra faşist milisler, bir devrimci kardeşimizi pusuya düşürerek vurarak öldürmüşlerdir. Bunun üzerine Kırıklı Halkı faşist cinayetleri protesto amacıyla harekete geçmişler ve 1500 kişi yedi saat süreyle kasabada, "fiili durum" yaratmışlardır, çoğunluğunu yağlı kadın ve erkeklerin meydana getirdiği kalabalık çeşitli sloganlarla faşizme karşı aktif mücadelesini sürdüreceklerini haykırmışlardır.

Biz bu konuda şu tespitleri yapıyoruz:

Günümüz Türkiye'sinin bu siyasi kölelik koşullarında, yani sömürge tipi bir faşizmin koşullarında, mevcut demokratik mevzilerin cılız olduğunu, ve mevzilerden esas olarak, faşizmin kaynağı oligarşinin yerle bir edilemeyeceğini biliyoruz.

İşte bunun için başta işçi sınıfı olmak üzere bütün emekçi sınıfların iktidara sahip olduğu gerçek demokrasi ve bağımsızlık günlerinde yaşayabilmenin tek yolunun devrim olduğunu söylüyoruz!

Ancak, tek yolun devrim olması demek, kesinlikle, kurtuluşu kadara savaşımızda elimizdeki demokratik mevzileri oligarşinin gaspmesine göz yummak demek değildir. Tam tersine, bizim kurtuluşu kadar verdiğimiz savaş boyunca, bir yandan elimizdeki demokratik mevzileri daha bir güçlendirirken, öte yandan bütün bu olanakları tek kurtuluş olan devrimin hizmetinde kullanmamız demektir. İşte günümüz Türkiye'sinde, sosyalistleri revizyonistlerden ve reformistlerden ayırdeden temel ölçüt bu olmaktadır!

Besbelli ki, bu tespitleri sıralamakla yetinmemiz hiç bir anlam ifade etmez! Besbelli ki, bu tespitlerin ışığındaki bir anti-faşist eylem programını ilke çapında hayata geçirmemişiz müddetçe havanda su döğmüş oluruz!

Yaşadığımız günlerin güncel sorununu olan DGM'ye karşı verilen mücadelelerin pratik dersler çıkarmalıyız. Bu derslerden başta geleni faşizme karşı aktif ve tavizsiz mücadelenin ısrarla gündemde tutulması olmalıdır.

Biz devrimci gençler olarak, hayatın her alanında sürdürülen devrimci mücadelenin organik bir parçası olan DEVİRİMCİ GENÇLİK HAREKETİNİ, halk eylemlerinin en ön saflarında tutma azmindeyiz.. Bu anlamda, devrimci gençlik eylemini-faşizme karşı en geniş halk yığınlarının direniş ve mücadele gücünü yükseltecek ve örgütlendirecek bir perspektiften, ele alıyoruz.

Çünkü biliyoruz ki, Devrimci Gençlik hareketi kendi başına bir anlam ifade etmez.

Çünkü biliyoruz ki, başta işçi sınıfı olmak üzere bütün halk sınıflarının anti-faşist mücadelesinin en kızgın yerinde bulduğukça gerçekten devrimci bir gençlik hareketinin unsurları olabiliriz.

Bugün yüksek öğrenim gençliğinin en somut sorunlarının başında can güvenliği ve öğrenim özgürlüğü gelmektedir. Bir avuç faşist komando, kolluk kuvvetlerinin yardımıyla bütün yüksek öğrenim gençliğinin üzerine azgınca saldırmaktadır. Bu koşullarda, ya okula gidip faşistlerin kurşun yağmuruyla karşılaşılacaktır, ya da okullar 30-40 kuduzmuş köpeğin ılgalına terk edilecektir. Biz devrimci gençleri böyle bir ikileme boyun eğmeye zorlamaktadır, oligarşi ve onun azgın köpekleri. Ama hayır. Mevcut durumun, öğrenci gençliğin mücadele alanının hareket olanağı olmayan birer hedef olmasının cenderesine takılıp kalmayacağız. Elbette bu mücadele alanını faşistlere terk edecek değildir. Tam tersi, buraları bir kale gibi koruma anlayışında kendimizi sınırlamadan, bunları halk yığınlarının anti-faşist mücadelesinin organik ve örgütlü birer

parçası olarak bir kale gibi faşizmin karşısına dikiyoruz ve diyeceğiz. Aynı zamanda, azgın faşist saldıracak karşısına onların anladığı dilden cevap vermeyi, militan mücadeleyi yükseltmeyi ve bütün kitlelere mal etmeyi ihmal etmemeliyiz. Bu olgu-yu pratik içinde zengin deneylerimizle boyutlandırmalıyız. Her şeyden önce, Türkiye'de anti-faşist mücadelenin subjektif konumundaki yetersizlikleri göz önünde tutarak savunma döneminde olduğumuzu biliyoruz. Ancak, kesinlikle unutulmamalıdır ki, PASİF savunma olmaz, olmamalıdır. Pasif savunma, iplerin düşmanın elinde olması demektir. Bu yüzden, anti-faşist eylemlerimizi AKTİF savunma düzeyinde ele almalıyız! Bunun anlamı nedir?

Bunun anlamı, eylemlerimizi faşistlerin istediği ve onların belirlediği yer ve zamanda sınırlanamamak demektir! Faşistler saldırsın. Biz karşı çıkalım. Faşistler devrimcileri öldürsün biz cenaze töreni yapalım! Böyle şey olmaz. Bunun adına anti-faşist mücadele denilemez. Doğru olanı anti-faşist mücadeleyi karmaşık bir görevler bütünü olarak kavramaktır. Her yerde gençliğin anti-faşist mücadelesini tavizsiz örgütlemitir. En geniş gençlik ve halk yığınlarıyla bütünleşen devrimci gençliğin militan eylemleriyle faşist köpeklerin karanlıkları greklerine korku salmaktır! Faşistlerin istediği yer ve zaman dışında, kendi insiyatifimizdeki eylemleri yükseltmektir!

İşte, bütün bu söylediklerimizin somut ve canlı sonuçlarından biri olarak ele almalıyız DGM'ye karşı mücadeleyi. Ayrıca, bu somut mücadelede önemle üzerinde durulması gereken nokta şudur:

DGM'ye karşı mücadelede başarının güvencesi, bunun önderliğini sosyalistlerin yüklenmesi ve tüm halk sınıflarına mal edilmesidir. Başka bir deyişle revizyonistlerin ve reformistlerin insiyatifine bırakılmaz bu mücadele işçi sınıfı adına ve soyut bir halk kavramı adına kendilerini ortaya koyan revizyonistlerin ve reformistlerin görünüşteki aldatıcı etkinliğinin kırılması da aynı zamanda güncel bir görev sayılmaktadır. Çünkü DGM'lere karşı olan herkesi en doğru yönlendirecek olan işçi sınıfının bağımsız siyasetidir! Sosyalistlerin, önderliğidir. Bu konu oldukça önemlidir. Çünkü revizyonistlerin kitleleri aldatmakta kullandıkları en güçlü demagogileri PRO-VOKASYON mantığıdır. Bu mantığın en acıklı tezahürüne bu miting hazırlanmasında tanık olduk. Revizyonist sendika ağalarının satın aldığı sözde ilerici basın, bizim bu güçlü mitingimiz karşısında bir susuş kumkumasına girdi. Basına yaptığımız açıklamalar yayınlanmadı. Parasını ödemeyerek yayınlanmasını istediğimiz miting ilanları kabul edilmedi. Bugünkü gazeteleri okuyanlar, bu miting ve yürüyüş haberlerinin yerinde, demokratik kitle örgütlerinin başına çöreklenmiş, bir avuç revizyonist koro halindeki provokasyon edebiyatlarını okumuşlardır. Onların lanet mantığına göre, şu anda bu mitingte katılmış olan hepimiz ya provokatorümüzü ya da provokasyon geldiniz! Aynen böyle diyorlar! Çünkü onlar halkın yükselen eylemlerinden korkuyorlar. Ve kendileri reformist ve uluğacı sınıflarına hapsedilmek istiyorlar. Ve işte bizler tüm revizyonistlerin bu ihbarcı ve oligarşinin hizmetindeki gerici anlayışlarını protesto ediyoruz. İşte bu miting DEVAMI SAYFA 11'de.

Modern Revizyonistlerin Geribraktırılmış Ülkeler İçin Getirdikleri Kapitalist Olmayan Yol Tezlerinin 'TEORİK' Temelleri.

Stalin'in ölümü ile birlikte SBKP'yi ele geçiren modern revizyonistler, Leninist BARIŞ İÇİNDE BİR ARADA YAŞAMA ilkesini revize ederek işe başlamışlardır. İkinci Dünya Savaşından sonra emperyalist ülkeler ve sosyalist SSCB arasında süre giden 'soğuk savaş' ortamından kaldırıma adına, ve emperyalistler tarafından empoze edilmiş olan 'demir perde'yi kaldırma adına, modern revizyonistler marksizm-leninizm'den vazgeçtiler: Marksizm-Leninizm'in evrensel ilkesi olan ŞİDDETE DAYANAN DEVİRİM anlayışının, nükleer çağda olmamak gerektiğini, 'detant' politikasının zorunlu olduğunu öne sürdüler. Böylece, ulusal kurtuluş savaşları karşısında pasif bir tavır takınarak geri bıraktırılmış ülkeler ve sömürge halklarına barışçıl yolları önermeye başladılar. Elbetteki minareyi çalan kılıfını hazırladı ve elbette modern revizyonistler de bu kılıfı, ge nel olarak Leninist Devrim anlayışının ve özel olarak Leninist kapitalist olmayan yol tezinin revizyonunda buldular

Revizyonistler şiddete dayanan devrimin kaçınılmazlığını reddederken bu fikrin M-L için kesinlik taşımadığı 'gerçekçi'nden yola çıkarlar. Dolayısıyla marksist devlet ve devrim teorisini inkara dayanan bu görüşleri kaçınılmaz olarak sınıflar mücadelesi anlayışı yerine "sınıflar barışı" ve "sınıf uzlaşmacılığı"nın savunulmasına ulaşırlar. Biz bu yazımızda modern revizyonistlerin 'İLERİ DEMOKRASİ-TOPLUMSAL İLERLEME' teraneleriyle savundukları barışçıl yoldan sosyalizme geçiş tezlerini metropol ülkeler için getirdikleri gerekçeler üzerinde pek durmayacağız. (Zaten bu 'gerekçeleri' Fransız 'komünist' Partisi, İtalyan 'Komünist' Partisi v.b. revizyonistleri, programlarındaki proletarya diktatörlüğü lafızlarını dahi çıkararak hayata geçiriyorlar. Artık Leninizmden resmen vazgeçtikleri tescillenen bu örnekler ile Leninizm adına ideolojik olarak uğraşmanın bir anlamı da kalmıyor!) Evet, bizim burada anlatacağımız, geri bıraktırılmış ülkelerde, modern revizyonistlerin barışçıl yoldan sosyalizme geçişi nasıl mümkün gördükleri doğrultusunda...

Bilindiği gibi modern revizyonizm M-L'den resmen vazgeçtiğini ilan ederek ortaya çıkmamıştır. Bu bakımdan sosyalizme barışçıl geçiş tezlerini ve özel olarak bu revizyonist tezlerinin geri bıraktırılmış ülkelere uygulanmasını hep M-L'e dayandırmak istedikler: Şiddete dayanan devrim teorisini inkar ederken geri bıraktırılmış ülkelerde bu kapitalist olmayan yol Leninist teze bağlılardı ve günümüzde 'İleri demokrasi' yoluyla ulusal demokratik devrim tezlerine bağlamaktadırlar. M-L'in sahtekarları bu gerici teorilerini, somut koşulların tahlihi ve doktrinlerin derinleştirilmesi adına imal etmektedirler. Bu bakımdan, Lenin'in deyişle: "Doktrin derinleştirmeyle aynı zamanda metodun yeni ortaya çıkmış ya da tahlihi bir an için bir kenara bırakılmış realitelere uygulanışı içine alan bir gelişme(nin), prensiplerinin revizyonundan ayrı bir şey..." olduğunu göstermek amacıyla, Leninist Devrim Teorisini ve sosyalizme barışçıl geçiş arasındaki "bağıntı"yı ve özel olarak da Leninist kapitalist olmayan yol tezinin kısaca hatırlanması gerekiyor.

ŞİDDETE DAYANAN DEVİRİM TEORİSİ, MARKSİST DEVLET TAHLİLİNDEN KAYNAKLANIR.

Sosyalizme barışçıl geçişi savunanlar, M-L'in devlet ve devrim teorilerini açıkça inkar ettikleri için burada M-L'in devlet ve devrim teorileri üzerinde kısaca durmamız yeterli olur sanırız. (Evet, "resmen" değil fakat açıkça inkar ettiklerinden neyi kastediyorsunuz? Modern revizyonistler, kendi getirdikleri tezleri hep M-L'e "dayandırdılar". Ve onda istisnai olan olguları, zaman ve mekân unsurlarını katlederek genelleştirirler. Böylece "resmen" M-L'i savunun gözükürken fiiliyatta açıkça onun en temel unsurlarını değiştirirler!)

Bilindiği gibi Marks proletarya diktatörlüğü sorununu ortaya koyarken, bundan, eski burjuva devlet aygıtının şiddet yoluyla yıkılarak yerine proletarya devlet aygıtının kurulmasını kastetmekteydi. İşte bütün revizyonistler, Marks'ın bu genel teorisini içinde 1870'lerin İngiltere ve Amerika için istisnai ve geçici olarak gündeme getirdiği bir tahlile dahi elle sarılırlar: Marks, o günlerin söz konusu iki ülkesinde proletaryanın politik egemenliğinin başka yoldan "barışçıl" yoldan gerçekleşmesinin mümkün olduğunu da belirtmişti. Lenin'in bu belirlemeyi ele alarak açıklığı kavuşturması, barışçıl yoldan sosyalizme geçmenin biricik seçenek olduğunu söyleyen bütün revizyonist tezleri yerle bir etti. Lenin şu noktayı vurguluyordu:

"Marks vardı ki sonucu Kıta Avrupası ile sınırlandırıyor. 1871'de, İngiltere, henüz katıksız kapitalist, ama militarizmin, büyük çapta bürokrasinin bulunmadığı bir ülke örneği iken, bu, kolayca anlaşılır. Onun için Marks, o zaman, hazır devlet cihazını yıkmaya ön şartı olmadan İngiltere'de bir devrimin, hatta bir halk devriminin mümkün olduğunu ve mümkün olduğunu karar veriyor. "Şimdi, 1917 yılında, birinci büyük emperyalist savaş çağında, Marks'ın bu sınırlaması ortadan kalkıyor. Yeryüzündeki anglo-sakson 'özgürlüğünün' en büyük ve son temsilcileri olan İngiltere ile Amerika militarizmin ve bürokrasinin ettiği haksızlıklar bakımından bütün Avrupadakiler içinde eksiksiz herşeyi kendine başlı başına, baskısıyla herşeyi bunaltan bürokratik-militarist bir kurumun pis, kanlı batağına saplanmışlardır. Şimdi İngiltere ile Amerika için 'hazır devlet cihazının' yıkılıp yok edilmesi (devlet cihazı, bu ülkelerde, 1914-1917 yıllarında, Avrupa'ya özgü, dünya çapında bir kususuzluğa ulaştı) gerçek her türlü devrimin ön şartını teşkil ediyor." (Devlet ve İhtilal, abç.)

Yine aynı konuda bir başka yazısında şunları yazmaktadır Lenin: "Sözü edilen geçen yüzyılın 70'lerindeki İngiltere'dir, tekel öncesi kapitalizmin yücelme döneminde, o zamanlar militarizmi ve bürokrasiyi en az tanyan bir ülkedir, o zaman, sosyalizmin "barış içinde" zafere ulaşması için işçi sınıfının, burjuvaziyi 'satın alması' imkanının en çok var olduğu bir ülkedir" (Aktaran: Stalin, Sağ ve Sol Saptamalar Üzerine, abç.) Öte yandan Stalin, Lenin'in bu görüşünün ışığında meseleyi tamamen açıklığa kavuşturmuştur: "Marks'ın İngiltere ile Amerika için tanıdığı sınırlama, daha doğrusu istisna bu ülkelerde gelişmiş bir militarizm ile gelişmiş bir bürokrasi olmadığı süreçte yerindeydi. Lenin'in görüşüne göre, bu sınırlama, İngiltere ile Amerika'daki militarizm ve bürokrasi, Avrupa Kitasınınaki öbür ülkelerde olduğundan daha çok değilsen bile daha az olmayan bir gelişmeye ulaşınca, tekelci kapitalizm şartlarında ortadan kalkıyor." (a.g.e.) Ve Stalin şöyle devam ediyor: "Marks'ın, kapitalizmin ve sınıf mücadelesinin gelecekte, on yıllar boyunca göstereceği gelişmenin bütün imkanlarını önceden görmesini istemek tuhaf olur. Ama Lenin'in, kapitalizmin yeni gelişme şartlarındaki bu imkanları, bu imkanlar gerçeklik kazanmışken, bulmasına ve genelleştirmesine şaşmak daha da tuhaf olur." (a.g.e.)

Kapitalizmin yeni koşullarındaki bu imkanları genelleştiren Lenin, zaten bu genellemeyi Marks ve Engels'in Doktrinine ait sözden çıkarmıştır: "Marks ve Engels'in şiddete dayanan devrimin kaçınılmazlığı ile ilgili doktrini... burjuva devletiyle ilgilidir." (Devlet ve İhtilal). Yani şiddete dayanan devrim anlayışının özü bizzatlı burjuva devletinin şiddete dayanmasından kaynaklanır. Dişe diş bir devrimci mücadeledir söz konusu olan. Çünkü devlet sınıflararası gelişmelerin uzlaşmaz olduğu gerçeğinden doğmuştur. Ve bu uzlaşmazlığın ezilen sınıfların lehine çözümlü gündeme geldiğinde ezen sınıfların iktidarının

maddeleşmiş hali demek olan burjuva devleti de madde den ortadan kaldırılması, yani parçalanmalıdır. İşte bu tarihsel gerçek karşısında Lenin şu tarihsel sonuca ulaşmaktadır: "Şiddete dayanan devrim olmaksızın burjuva devlet yerine proleter devleti geçirmek imkansızdır." (a.g.e.)

Toparlarsak, Marks'ın yaşadığı kapitalizmin serbest rekabetçi döneminde bile ancak bir-iki ülkede muhtemel olan barışçıl geçiş yolu, tekelci kapitalizm döneminde artık tamamen olanaksız olmuştur. Çünkü artık serbest rekabetçi dönemin burjuva devletinin muhtevası derinleşmiş, oligarşik diktatörlükler gündeme gelmiştir. Burjuva devlet biçiminin çağımızdaki muhtevası olan oligarşik diktatörlük koşulları altında hem metropol hem de sömürge, yeni sömürge ve yeni sömürge ülkelerde iktidarın barışçıl yoldan ele geçirilmesi anlayışı abes olmaktan da öte saçmalığın daniskası yada revizyonizmin tescillenmiş halidir. (DİPNOT I)

LENİNİST "KAPİTALİST-OLMAYAN YOL" TEZİ

Devlet teorisinden sonra, bir sömürge ülkede objektif olarak proletaryanın mevcut olmayışının, eş deyişle, söz konusu ülkede kapitalist ilişkilerin hiç mevcut olmayışı yada yeni yeni kurulmaya başlamış olmasının sömürge devrimi ve devrim sonrası toplumsal yönelimi nasıl etkileyeceğini inceleyelim. Bildiğimiz gibi, bir sömürge ülkede emperyalizmin emtia ihracı sonunda, ticaret kapitalizmi dış dinamiklerle de olsa yeşermeye başlar. (Ya da başlatılan bu süreç, sömürge ülkenin kendi dinamikleriyle gelişmesi olanağının yerini alır.) Ve bu durumda, tüccar kapitalistlerin-ki bunlara sömürgeye komprador denir, üretimi ilişkileri olmadığı için sürecin hemen başında bir sanayi proletaryası zaten söz konusu değildir. Yani proletarya çıldırır ve emperyalistlerin yatırımı tercih ettikleri alanlarda sınırlıdır. Bu yüzden, kapitalizm-öncesi ilişkilerin egemen bulunduğu sömürgeelerde, taktikleri ve izlenecek proleter siyasetin de ayırdedici özellikleri vardır. Lenin herşeyden önce şu vurguluyor: "Bütün... güçlükler rağmen bu ülkelerin yiğitlerinde siyasi bilincin ve bağımsız siyasi eyleme bir özlem uyandırmak, proletaryanın mevcut olmadığı koşullar da bile mümkündür." Öyleki bu çaba sayesinde proletarya diktatörlüğünün henüz kurulduğu genç Sovyetler Birliği zengin deneyimlere sahne olmuştur. Dahası bu çaba, proletarya devletinin dışında bile gereklidir. "Besbellidir ki, sadece emtia kapitalizmi tarafından değil, feodaller ve feodal temeller üzerine kurulu devlet tarafından da sömürülen ve ezilen yiğitler, sovyet örgütlenmesi silahını kendi durumlarında bile kullanabilirler." (Lenin.) Bu silah, feodal ve yarı feodal nitelikte köylü ilişkileri çerçevesi içinde de uygulanabilir. İşte bu silahın nasıl uygulanacağı, yani belirtilen özelliklere sahip ülkelerde proleter devrimcilerinin taktik ve politikasının ne olacağı önemli bir sorundur. Ve bu sorun III. Enternasyonalın II. Kongresinde tartışılarak teorik bir sonuca bağlanmıştır.

"Sorun şöyle konulmaktaydı: Ekonomik gelişmenin kapitalist aşamasının, halen kurtuluş yolunda ilerleyen ve aralarında savaşın bu yana (I. Emperyalist savaş kostediliyor.) ileri bir hareket görülen bir kalmış halklar [uluslar] için kaçınılmaz bir aşama olduğu görüşünü doğru bir görüş sayabilir miyiz? Biz buna olumsuz cevap verdik. Eğer muzaffer devrimci proletarya, bu halklar arasında sistemi bir propaganda yürütürse, eğer sovyet hükümetleri ellerindeki bütün olanaklarla bu halklara yardımcı bulunursa, kapitalist gelişme aşamasının geri kalmış halklar için kaçınılmaz olduğuna inanmak hata olur. Bütün sömürgeelerde ve bütün geri kalmış ülkelerde biz sadece bağımsız militan kadroları [savaşçı birlikleri] parti örgütleri kurmakla yetinmemeliyiz, bu ülkelerdeki kapitalizm-öncesi koşullarına uygulamaya önem vererek şimdiden köylü sovyetlerinin örgütlen-

L YOLDAN GEÇİT YOK!

MODERN REVİZYONİZM: SOSYALİZMİN KAPİTALİZM KARŞISINDA SAHİP OLDUĞU EKONOMİK-SOSYAL ÜSTÜNLÜK SAYESİNDE, AVRUPA İŞÇİ SINIFININ BARİŞÇİL YOLDAN İKTİDARA GELECEĞİNİ ÖNE SÜRMEKTEDİR. BU BAKIMINDAN DÜNYA SOSYALİST ÜLKELERİNİN VE KOMÜNİST PARTİLERİNİN MERKEZİ GÖREVİ NÜKLEAR SİLAHLARIN GÜNDEME GELECEĞİ MUHTEMEL BİR DÜNYA SAVAŞINI ÖNLEMEK OLMAKTA VE BU MERKEZİ GÖREVİN İŞİĞİNDE SOSYALİZME BARİŞÇİL GEÇİŞİN KOŞULLARININ HAZIRLANMASINA ÇALIŞILMAKTADIR. YANİ MODERN REVİZYONİSTLERE GÖRE, ŞİDDET KULLANMADAN BURJUVA DEVLETİNİN BASİTCE ELE GECİRİLMESİ MÜMKÜNDÜR.

mesi için propaganda yapmakla yetinmemeliyiz, ama III. Enternasyonal, ileri ülkelerin proletaryasının yardımıyla, geri kalmış ülkelerin sovyet rejimine ["sistemine"] ulaşabilecekleri ve kapitalist aşamadan geçmeden bazı gelişme aşamalarından geçerek sovyet düzenine ["komünizme"] ulaşabilecekleri ilkesinin, teorik planda doğruluğunu tanıtmalıdır da." (Lenin) (DİPNOT 2)

Görüldüğü gibi Lenin, Kurtuluş yolunda ilerleyen sömürge ülkeler için kapitalist-olmayan bir yol önermekte, yani bu ülkelerde kapitalist aşamanın yaşanmasını zorunlu saymamaktadır. Bunun başarılabilmesi için söz konusu ülkelerde muvazaffer bir proletaryanın (ve proletaryanın mevcut olmaması halinde biz ekleyelim: proleter devrimcilerin) bulunması gerekmektedir. Dahası, böyle bir mücadele ve örgütlenme de kapitalist-olmayan yolun izlenmesinde yeterli olmamakta, ileri ülkelerin proletaryasının desteğine kesinlikle ihtiyaç duyulmaktadır. Lenin bu görüşlerini başka makalelerinde de açmıştır. Yine Komünist Enternasyonalin II. Kongresinde okunan başka bir raporda, "...kapitalist olmayan ülkelerde (...) juraların kurulması mümkündür; ama bunlar işçi juraları değil köylü juraları yada emekçi juraları (sovyetleri) olacaktır" demektedir. (Doğuda Ulusal Kurtuluş Hareketleri) 1921 yılında, yani bu önerisinden bir yıl sonra da, Moğolistan Halk Cumhuriyeti'nden gelen bir heyetle yaptıkları konuşmada, bu cumhuriyetin kapitalist olmayan bir kalkınma yolu izlenmesinin mümkün ve gerekli olduğunu belirtmiştir. Ayrıca, kapitalizm-öncesi koşulların hüküm sürdüğü Moğolistan'da iş başında olan "Devrimci Halk Partisi"nin bir komünist Partisine dönüşmesi gerekip gerekmeceği sorusuna verdiği cevap da ilginçtir: "Çoban unsurlar proleterleşinceye kadar devrimciler, devlet, ekonomi ve kültür faaliyetlerini geliştirme yolunda bir hayli çalışmak zorunda kalacaklardır. Bu çalışmalar belki en sonunda Devrimci Halk Partisinin bir Komünist Partisine dönüşmesi'ne yardımcı olabilir. Sadece bir tabaka teşişlikliği zararı ve tehlikelidir." (a.g.e.)

enin'in böyle bir kalkınma yolunu, emperyalizmin ahakkümü altında bulunan kapitalizm-öncesi ülkelere, bu tahakkümden kurtulduktan sonra en elverişli ve sosyalizme ulaşılabilir yol olduğu için önerdiği ortadadır. Bunu önerirken feodalizme karşı müadeleyi de ihmal etmemektedir. Hatta diyebiliriz ki, daha sonra Mao Zedung tarafından sistemleştirilen "Milli Demokratik Devrim" teorisinin özü Lenin'deki bu tespittedir. Ve Stalin bu özü in Devrimi için getirdiği taktiksel göstergelerde aha da derinleştirmiştir.

ukarda Lenin'den aktardığımız görüşler, elbette sömürge devrimlerin bütün perspektiflerinin açıklanmada yeterli değildir. Zaten teorisi bir dogma değil bir eylem kılavuzu olarak gören büyük usta keanette bulunmaktan da şiddetle kaçınımıştır. Tarıştığımız konu bakımından, bunun en açık şekilde Doğru Halkları Örgütleri'ne seslenen ünlü görüşte: "Bunlar, çözümünü hiçbir komünist kitapta bulamayacağımız ama Rusya'nın başlattığı ortak mücadelede bulacağımız sorunlardır. Bu davayı ele alıp, ındı bağımsız tecrübelerinizle çözmek zorundasınız" (a.g.e.)

ıcaık belirttiğimiz gibi, Stalin, Lenin'in ortaya yduğu bu tezleri kendi döneminin pratiği içinde almış, bu tezleri dogmatik düşünmeden zenginleştirerek sömürge devletlere ışık tutmuştur. Aynı zamanda Komintern'in önderliğini de sürdüren Stalin, bu konuyu enine boyuna incelemiştir. Onun inlemesi, proletaryanın sömürge ülkelerde mevcut mayışına, yada mevcudiyeti söz konusuysa, bunun iri kapitalist ülkelerdeki konumundan farklılığına neliktir. Şimdi kısaca Stalin'in bu konudaki görüşlerini aktaralım:

Stalin, kendi dönemi analiz ederken (1925 yılında) sömürge ve bağımlı ülkelerin özelliklerinden birisi olarak gerçeklikte artık hepsini kapsayan tek bir Doğru'nun olmadığını belirtiyor. "Eskiden, sömürge Doğru, tek bir bütün oluşturuyordu. Şimdi, bu düşünce artık gerçekliğe uymuyor. Şimdi en azından üç sömürge ve bağımlı ülke kategorisi vardır" (Ulusal Sorun ve Sömürge Sorun) diyor. Ve bütün bu ülkelerin hiç bir biçimde aynı plana konulmalarını hatırlatıyor.

Birinci kategoride, hemen hemen kendi proletaryası hiç bulunmayan ve sanayi bakımından hiç gelişmemiş Fas türü ülkeleri gösteriyor: "Ulusal burjuvazinin henüz devrimci ve uzlaşıcı partilere bölünmemiş bulunduğu Fas gibi ülkeler bakımından, komünist öğelerin görevi, emperyalizme karşı tek bir ulusal cephe kurmak için bütün önlemleri almaktır. Komünist öğelerin tek bir parti içinde kümelmesi, bu ülkelerde anca emperyalizme karşı tek bir savaşın içinde, özellikle emperyalizme karşı muvazaffer bir devrimci savaşın sonra gerçekleşebilir." (a.g.e.)

İkinci kategoride sanayi bakımından az biraz gelişmiş ve önce az sayıda bir proletaryası bulunan Çin ve Mısır türü ülkeler yer almaktadır: "Tek bir ulusal cephe siyasasından, komünistlerin bu ülkelerde, işçiler ile küçük burjuvazinin devrimci blok siyasasını geçmeleri gerekir. Bu blok, bu ülkelerde, tek bir parti 'Kuomingtang' türünde bir işçi ve köylü partisi biçimine bürünebilir; ama gene de bu özgül türdeki partinin, gerçekte iki gücün, komünist partisi ile devrimci küçük burjuva partisinin oluştuğu bloku temsil etmesi koşuluyla ulusal burjuvazinin melez niteliği ve tutarsızlığını açığa vurmak, emperyalizme karşı amansız bir savaşın vermek- bu blokun görevleri işte bunlardır. Eğer komünist partiyi eli ayağı bağı tutmaz, eğer komünist partinin ajitasyon ve propaganda çalışmasını önlemez, eğer proleterlerin devrimci hareketinin komünist parti yöresinde toplanmasını engellemez, eğer devrimci hareketin komünist parti tarafından gerçek yönetim işini kolaylaştırır, böyle iki bileşimli bir parti zorunlu ve yararlıdır. Eğer bütün bu koşullar uygun düşmezse, bu ikili bileşimli parti zorunlu değil, yararsızdır; çünkü o zaman ancak komünist öğelerin burjuvazi saflarında dağılmasına, ancak proleter ordunun komünist parti tarafından yitirilmesine götürebilir." (a.g.e.)

Üçüncü kategoride ise, kapitalist bakımdan az gelişmiş ve az çok kalabalık bir proletaryası bulunan Hindistan türü ülkeler yer almaktadır: "Hindistan gibi ülkelerde durum biraz başkadır. Hindistan gibi sömürge gelerin varlık koşullarında özel ve yeni olan şudur ki, sadece ulusal burjuvazi devrimci ve uzlaşıcı partilere bölünmekle kalmamış, ama herşeyden önce bu burjuvazinin uzlaşıcı bölümü, emperyalizm ile anlaşmaya varabilmiştir. Burjuvazinin emperyalizmden çok devrimden korkan, yurdunun çıkarlarından çok kendi para kesesini düşünen bu zengin ve etkili bölümü kendi öz ülkesinin işçileri ve köylülerine karşı emperyalizmi eli birleştirerek, her iki ayağı ile devrimin yeminli düşmanları blokunda yer alır. Bu blok parçalanmadan, devrim zafer kazanmaz. Ama onu parçalamak için, uzlaşıcı ulusal burjuvazinin ihanetini ortaya çıkararak, emekçi yığınları onun etkisinden kurtararak ve proletaryaya hegemonyasını gerçekleştirmek için zorunlu koşullar sistemi bir biçimde hazırlanarak, bu ulusal burjuvaziye karşı ateşi yöneltmek gerekir. (...)

"Kapitalist bakımdan gelişmiş sömürge ve bağımlı ülkeler devrimci hareketinin ivedi görevleri de buradan çıkar: 1. İşçi sınıfının en iyi öğelerini komünizme kazandırmak ve bağımsız komünist partileri kurmak. 2. Uzlaşıcı ulusal burjuvazi ile emperyalizm blokuna karşı, işçilerin, köylülerin ve devrimci aydınların ulusal devrimci bir blokunu kurmak. 3. Bu blok içinde proletaryaya hegemonyasını sağlamak. 4. Kent- sel ve kırsal küçük burjuvaziyi, uzlaşıcı ulusal bur-

Revizyonizmin özü Değişmemiştir:

Aynı Besteye Değişik Güfte; Küçük Burjuva Demokrasisi Yerine İLERİ DEMOKRASİ!, Kapitalist Olmayan Yol Yerine TOPLUMSAL İLERLEME!

juvazinin etkisinden kurtarmak için savaşım vermek. 5. Kurtuluş hareketinin, ileri ülkeler proleter hareketi ile ittifakını sağlamak." (a.g.e.)

Popolarsak: Lenin, kapitalizm-öncesi üretim ilişkilerinin egemen olduğu ülkelerde, yani proletaryanın objektif olarak mevcut olmadığı ülkelerde, kapitalist Devrim biçiminin yaşanmasının gereksiz olduğu anlamında, kapitalist-olmayan bir yol izlenerek sosyalizme nasıl ulaşabileceğini anlamıştır. Ve bu ilk kez, genç SSCB sınırları içindeki pre-kapitalist üretim ilişkilerini yaşayan halklara muvazaffer Sovyet proletaryasının yardım elini uzatmasıyla mümkün olmuştur. Burada, diğer sömürge ülkelerdeki kapitalist olmayan yol deneyleri konusunda önemle vurgulanması gereken şudur: Bu deneyin başarıya ulaşması için, devrimin önderliği, proletaryanın ideolojisiyle silahlanmış örgütler tarafından yürütülmelidir, küçük burjuva devrimci örgütleri tarafından değil. Ve bu ülkelere "ileri ülkeler proletaryasının ve sosyalist ülkelerin yardım elini uzatması gerekir. Ayrıca, kapitalist olmayan-yol tezinin, Stalin'in yukarıdaki makaleyi yazdığı yıllardaki 1925'teki "Fas türü" ülkelerin günümüzdeki benzerlerine uygulanabilirliğini vurgulamalıdır. Diğer 2 kategorideki ülkelerde, Stalin'in belirttiği gibi ve daha sonra Mao Zedung tarafından formüle edildiği gibi, Milli Demokratik Devrim'ler söz konusudur....

Görüldüğü gibi, Leninist "kapitalist-olmayan yol" tezi, proletaryanın mevcut olmadığı ülkeler için geçerlidir; proletaryanın ideolojik öncülüğünü vurgulayan ve bu konuda kesinlikle taviz vermeyen bir tezdir.

(Bu konuda ayrıntılı bilgi için Mahir Çayan yoldaşın, Aydınlık Sosyalist Dergi 15. ve 20. sayılarında yayınlanan yazılarına başvurabilirsiniz. Bu yazılar hakkında söyleyeceklerimiz belki kimilerine "şaşırtıcı" gelecektir: Mahir Çayan bu yazıları, "kapitalist-olmayan yol" tezlerini, bugün "sosyal emperyalist" dedikleri modern revizyonistlerden daha ilkel bir şekilde ve Doğru Avcıolu'nun kuyruğuna takılarak savunmaya kalkışan PDA kalpazanlarını eleştirmek için yazmıştır.)

MODERN REVİZYONİSTLERİN TEZLERİNİN GENEL BİR DEĞERLENDİRMESİ

Modern revizyonistlerin sosyalizme barışçıl geçiş çerçevesinde ortaya koydukları çarpık tezlerinin unsurlarına ayırarak eleştirmesini gelecek yazıma bırakarak, burada, yukarıda anlattıklarımızın nasıl revize edildiğine en genel hatlarıyla değinelim. Bunun için de modern revizyonizmin dünya devrimi konusundaki görüşlerini bakmak yeter. Temel gelişmenin sosyalizm ile kapitalizmin güçleri arasında olduğunu tespit etmekle yetinen ve bu tespiti dünya devrimci sürecinin baş gelişmesiyle aynılaştıran (temel gelişme baş gelişme ayrımı yapmayan) modern revizyonizm; sosyalizmin kapitalizm karşısında sahip olduğu ekonomik ve sosyal üstünlük sayesinde, Avrupa işçi sınıfının barışçıl yoldan, bütün halkın desteğini alarak iktidara geleceğini öne sürmektedir. Bu bakımdan, dünya sosyalist ülkelerini ve komünist partilerinin merkezi görevi nükleer silahların gündeme geleceği muhtemel bir dünya savaşını önlemek olmakta, ve bu merkezi görevin ışığında sosyalizme barışçıl geçişin koşullarının hazırlanmasına çalışılmaktadır. Yani modern revizyonistlere göre, şiddet kullanmadan burjuva devletin basitçe ele geçirilmesi mümkündür. Temel gelişmeyi, yukarıda belirttiğimiz gibi tespit eden modern revizyonistler aynı zamanda, ulusal kurtuluş savaşlarının rolünü ikinci plana da itmiş olmaktadır. Çünkü modern revizyonistler nihai tayin edici olan sosyalizm ile kapitalizm arasındaki gelişmeyi, yani temel gelişmeyi,

İTÜ DİRENİŞİ

İTÜ ÖĞRENCİLERİ, DEMOKRATİK HAKLARINI ALMAK AMACIYLA BAŞLATTIKLARI DİRENİŞLERİNİ BOYOK BİR COŞKUyla SORDURUYORLAR. OPORTONİSTLERİN BÖTÖN ENGELLEME ÇABALARI BU DİRENİŞİ DURDURAMIYACAKTIR.

12 Mart öncesinde verilen şanlı mücadelelerle kazanılan kısmi demokratik bir takım haklarımız, 12 Mart açık faşizm döneminde oligarşi tarafından gaspedildi. 12 Marttan bu yana verilen birbirinden kopuk mücadeleler bu kısmi demokratik hakları tekrar elde etmeye yeterli değildi. Bu kopuk mücadelelerin nedeni genel olarak 12 Mart döneminden sonra revizyonizmin, ve proleter devrimci hareketten dönen oportünist pasifist teslimiyetçi görüşlerin Türkiye devrimci hareketine belirli bir dönem damgasını vurmaması, bunun kaçınılmaz sonucu İTÜ'ye yansımından başka bir şey değildi.

Bugün İTÜ kitlesi zor ama kararlı bir mücadeleye atıldı.

1975-1976 öğretim döneminde İTÜ'nün akademik-demokratik sorunlarına sahip çıkabilmek için İTÜ-DER kuruldu. Bu dönemde Türkiye Solunda bir takım keşiflerin yeni yeni "Amerika buluşları" tabii ki İTÜ'de de tartışılacaktır! Bu tartışmaların alabildiğine ilerli boyutlara ulaşması İTÜ kitlesini okuldan soyutladı. "Forum enflasyonları" kitleyi politize etmek bir yana, kendi öz sorunlarına sahip çıkmasını engelledi.

Biz İTÜ-DER muhalefet grubu olarak bu tartışma platformuna belirli bir dönem girdik. Objektif gerçeklerin belirleyiciliği bizleri doğru bir çizgi izlemeye zorladı. O dönemden bu yana birimlerimizde öz sorunlarımız doğrultusunda çalışma yaptık. Bu çalışmalar sonucu İTÜ kitlesi kendi sorunlarına sahip çıkmaya başladı. Artık İTÜ'de kararlı bir aktif mücadeleye girmenin gerekli olduğu kanısında. İTÜ-DER yönetimindekilerden başka herkes inanmıştı. 1976 yılı Şubat ayından bu yana İTÜ-DER yönetimini bu alanda mücadele vermeye zorladık. Bunun sonucu pasifist, oportünist İTÜ-DER yönetiminin gerçek yüzünü gören eski DGD'li arkadaşlar yönetimden istifa ettiler. Bizlerle beraber pratikteolumlu tavır almaya başladılar.

İTÜ-DER yönetimi boykota neden karşı çıkıyordu. Bu oportünizmin genel siyasetinden kaynaklanıyordu elbette.

Oportünizm aktif mücadelenin olduğu yerde dikiş tutturamazdı. Oportünizmin İTÜ'de kitle tabanını kaybetmesi İstanbul çapında kurulacak olan tek kitle örgütü seçimlerinde belli olmuştu. Biz "Devrimci Gençlik" grubu olarak kendi siyasetimiz doğrultusunda, çalışmalarımızı yürüttük. Elbette kitleler doğru siyaset etrafında kümelenecekti. Bu çalışmalarımızın neticesi olarak bugün İTÜ kitlesi oportünistlerin, engellemelerine rağmen boykot kararı alarak aktif mücadeleye atıldı.

BOYKOTUN GELİŞİMİ

Boykot çağrılarımıza dar toplanılarda sürekli olarak "boykot pasif eylemdir" diyerek karşı çıkan kitleler önünde yapıldığımız pek az forumda, kitlelerin potansiyeli karşısında "boykot karşı olmadıklarını", "önerilerimiz arasında fark yoktur" diyerek tabiri caizse kıvırtıyorlardı. Zaten oportünizmin genel karakterlerinden birisi de bu değil miydi?

Forum sonunda İTÜ kitlesi "boykote evet" sloganı etrafında birleşti. İTÜ-DER yönetimi tecrit ederek boykota fiilen başladı. Yapılan ikinci genel foruma kadar olan sürede objektif olarak "boykot kırıcılığı" yapan İTÜ-DER yönetimine rağmen boykot başarı ile sürdürüldü.

Yapılan ikinci genel forumda oportünistler boykotun gerici, macceracı, anarşist eylem türü olduğunu söyleyerek aktif kitle eylemlerinden ne anladıklarını ortaya koydular. Onlara göre aktif kitle eylemi bildiri dağıtım, afiş asmak, anket düzenlemek... vs. dir. Ama biz önümüzde duran sorunların ancak ve ancak son kullandığımız, en zor ve en sert silahımız boykotla çözümleneceği inancında idik. Diğer çalışmalar boykote tabii, tali eylemler görüyorduk. Biz bu tür eylemleri boykot süresince sürekli olarak hayata geçirdik.

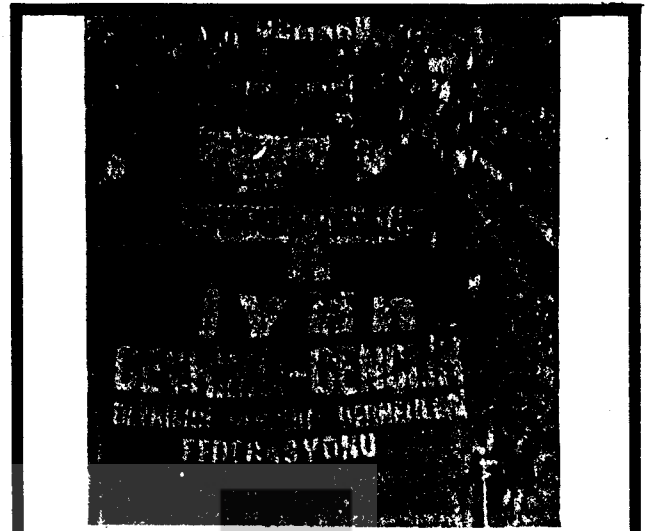
Genel forum sonunda kitle ezici bir çoğunlukla boykote devam kararı aldı. Bu oportünizmin İTÜ'deki çöküşünün en belirgin örneği oldu.

Elazığ Olayları

Elazığ olaylarının kaynaklandığı menbayı kavramak için önce içerisinde bulunduğumuz şu günlerde Türkiye'de nelerin olup bittiğine kısaca da olsa değinmekte yarar görmekteyiz. Oligarşi bu gün gelişen devrimci hareketi sindire bilmek için büyük bir çaba sarfetmektedir. Aynı zamanda siyasi yönetim bileşiminin değişiklikleri yapısında taşınması ve zaman zaman bu çıkar çevreleri arasındaki ilişkilerin had safhaya çıkışı, Elazığ olayları gibi daha nice olaya sebep olmuştur ve olacaktır. Özüde gelişen devrimci dalgayı set vurmak ve kendi aralarındaki ilişkileri çözümlenme anlayışından kaynaklanan bu olaylar emperyalist-kapitalist sistemin yansımasıdır. Bunalımın daha da derinleşmesinin,

yeni bir halkasını oluşturmakta, ülkemizde. Özellikle Elazığ'da suni olarak oligarşi tarafından yaratılmak istenen bir alevi-sünni ilişkisi vardır. Yer yer gelişen devrimci harekete büyük bir darbe vurmak isteyen siyasi yönetim biçimi etnik gruplar arasındaki ilişkileri kamçılıyarak gelişen devrimci dalgayı, faşist millisistlere peşkeş çekmenin çabası içerisinde. İşte Elazığ'da tezgahlanan oyunun ikinci amacı da bu içerdiği yansımaktadır.

Birgün önce CHP Gençlik Kolları eski başkanı ile faşist millisistler arasında başlayan kavgaanın adliyyeye intikal ettirilmesinden sonra, olay 4 Eylül günü adliyye önüne toplanan faşistlerin, orada geçmekte olan devrimcilere saldırması ile başlamıştır. Olay sırasında ülküdaşlarından birinin ölmesinden sonra, büyük bir katalalıklarla CHP, TÜN-DER, TÖB-DER, TMOB gibi binaları yağmalanmış -

DEVİRCİ GENÇLİK DERNEKLERİ FEDERASYONU ve İYÖD İSTANBULDA FAŞİST SALDIRILARI VE İTÜ'DE Kİ BASKILARI KINAYAN BİR MİTING YAPMIŞTIR.

Devrimciler İstanbul'da yürüyüş yaptı

3 Ekim 1976 günü İstanbul'daki öğrenci dernekleri DEVİRCİ GENÇLİK DERNEKLERİ FEDERASYONU (DEVİRCİ GENÇLİK) - İYÖD derliğinde faşist saldırılara karşı bir miting ve yürüyüş düzenlemişlerdir.

Profilo Fabrikalarındaki direnişte şehit düşen işçi YAKUP KEŞER arkadaşın resminin en önde taşındığı yürüyüşte faşist saldırılar baskı ve zulüm lanetlenmiştir.

İTÜ'de devam etmekte olan direniş ve istekleri de duyurmak amacıyla taşıyan yürüyüş Sarayhan Önünden başlamış ve Aksaray Beyazıt yolunu takip ederek Sultanahmet Meydanında yapılan bir mitingle sonbulmuştur.

Miting alanında yapılan konuşmalarda, özellikle işçiler üzerine yapılan baskılar kınanmış, ve tüm yurtseverlere, demokratlara bu saldırılara karşı aktif direnişe geçilmesi gereği vurgulanmıştır.

Bir diğer konuşmacı da, İstanbul Teknik Üniversitesinin sorunlarını ele almış ve şöyle konuşmuştur. "İTÜ devrimci gençliğinin 20 yıllık bir mücadelesi var. Nisbi olarak da olsa kazanılmış demokratik haklarımız şimdi tamamen gaspedilmek isteniyor. Can güvenliğini korumak adına okula gelen polis burada kontrol kurup bizi tehdit ediyor. Özel olarak bütün Üniversitelerde faşist baskı son hadde ulaşmıştır". Miting, devrimcilerin faşizme ve emperyalizme karşı mücadele edebileceklerine and içmesiyle sona ermiştir.

Oligarşinin bütün engellemelerine, faşist zorbaların saldırısına, emperyalizmin sol içindeki uzantılarının "boykot kırıcılığına" rağmen boykotumuzu haklarımızı alana dek kararlı bir biçimde sürdüreceğiz. Bu yolda 8-nümlüze çıkan bütün engelleri çigneyerek hedefe varacağız. Bütün devrimci kardeşlerimizin bize bu haklı mücadelede Devrimci Gençlik vasıtası ile destek olmalarına inanıyoruz.

Kahrolsun Faşizm

Yaşasın Mücadelemiz

Demokratik Üniversite kavgamızda İleri

Mücadelemiz Birliğimiz Birliğimiz Zaferimiz Olacaktır

İTÜ ÖĞRENCİLERİ

lardır. Daha sonra özellikle devrimcilerin, alevilerin yoğun olduğu bir yöreye saldırarak dükkânları, işyerlerini tahrip edip yağma hareketlerine girişmişlerdir. Yağmaladıkları yiyeceklerle akşam iftarlarını açarlarken, diğer yandan da alevilerin camileri bastıkları gerekçesi ile halkı kışkırtmışlardır. Bu arada iki tane ülküdaşlarının daha ölmesinden sonra, serseri mayınlar gibi her önüne gelen işyerini, meskeni ... v.s. dinamitlemişlerdir. Ertesi gün sayısız yağmayı talanı, çapulculuklarını gizlemek isteyen faşistler basına sansür koymuş, demokrat gazetelerin satılmasını dahi yasaklamışlardır.

Toplu haldeki yenilgilerinden sonra, kendilerinin yoğun olduğu sementlere tek tek devrimcilerin, evlerini tahrip ederek tatmin olmaya çalışan faşist millisistler, sakinleşmeye başlarken ortası, yeni bir cinayete alevlendirmişler

dir. Elazığ'da nihayet 24.10.1976 günü Yenimahalle semtinde firında etmek almak için, sıra bekleyen iki devrimciye kahpece ateş açmışlar, İsmail Tuncer isimli devrimci içinin ölümlüne, Lokman Erkan isimli öğrencinin yaralanmasına neden olmuşlardır.

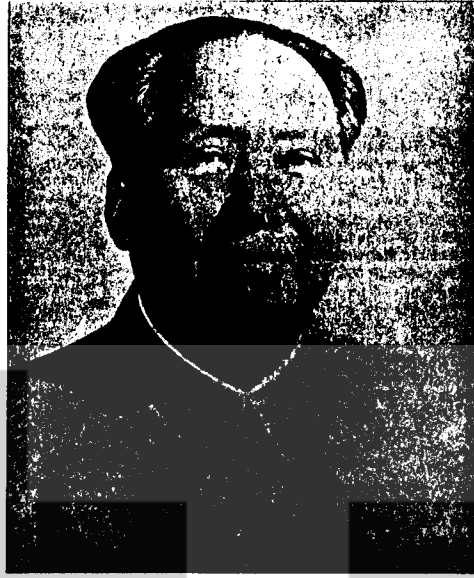
Emniyet görevlileri katilleri yakalayacağı yerde, ölen arkadaşlarına karşı son görevlerini yapmak için toplanan devrimcileri göz altına almışlardır. Yapılacak töreni engellemek için, ölen arkadaşımız İsmail Tuncer'in kardeşi karakola götürülmüş kendisine törenin yapılmaması için tehditler savurulmuştur.

Şurası bilinmelidir ki, ne faşist katillerin kurbanları, ne de resmi ideolojinin tehditleri inandığımız davadaki "Kurtuluşa kadar savaşımızı" durdurmaya yetmeyecektir.

Yaşasın Kürt ve Türk Halklarının Kardeşliği!

MAO DÜNYA HALKLARININ ÖNDERLERİN- DEN BİRİ DAHA ARAMIZDAN AYRILDI

CİN PROLETARYASININ VE DÜNYA HALKLARININ ÖNDERLERİNDEN BİRİ DAHA ARAMIZDAN AYRILDI. EMEKÇİ SINIFLAR İÇİN SAVAŞMANIN ONURU İLE YÜKLÜ OLARAK, MAO ZEDUNG YOLDAŞ DA ÖLÜME, ÖLÜMSÜZLÜĞÜ İLE VARDI. ARKASINDA KOSKOCA BİR TARİH VAR, 27 YILLIK SİLAHLI MÜCADELENİN SANLI TARİHİ. VE, DAHA KALEM YAZMAZ NİCE ŞAHLI BİR TARİH. BU YAZI MAO'YU ANLATMA VEYA ANMA İDDİASINDA OLAN BİR YAZI DEĞİL, BİZ TÜRKİYE' Lİ DEVRİMCİLER TARAFINDAN MAONUN GERÇEK ANILISI TÜRKİYE DEVRİMİNİ YAPMAMIZLA OLACAKTIR BUNUN BİLİNCİNDEYİZ. ANCAK MAONUN MÜCADELESİNİN TÜRKİYENİN DEVRİMİ İÇİN YORUMU ONU BİR "İLAH" OLARAK LANSE ETMEKLE DEĞİL ONUN TEORİK ÖNERMELEİNİ AÇIKLA OLACAKTIR.

lamda Milli demokratik devrim ö-zünde bir köylü devrimidir. An-cak bu devrimin ö-zünde köylü dev-rimi olması proletaryanın hege-monyasını gereksiz kılmaz bu dev-rimin proletaryanın hegemonyası olmadan başarıya ulaşması de-ğü-nülemez. M.D.D. kırlardan ge-hir-lere doğru bir rota izleyecektir. Bu konuda M.Çayan şöyle diyor:

"...Yarı-sömürge ve sömürge ül-kelerde 1) işçi sınıfının nice-lik ve nitelik olarak gelişmiş kapitalist ülkelere oranla zayıf olması 2) Şehirlerde emperyalizmin denetiminin çok güçlü ol-ması gibi bağlica iki ana neden-den dolayı milli demokratik dev-rimin izleyeceği rota kırlardan şehirlerin fethedilmesi rotası-dır. (a.b.ç.)

Milli Demokratik Devrim mücade-lesi zorunlu olarak uzun süreli bir halk savaşını içerir. Ve bu halk savaşında temel mücadele alanı kırlardır. Emperyalizmin II. bunalım döneminde merkezi otorite-lerin zayıflığı kırlarda kur-tarılmış üsler kurulması ve bu üsler aracılığıyla şehirlerin fethedilmesini doğurmuştur. Yani kırlar temel olduğu yani temel mücadele alanı kırlar olduğu i-çin köylülerde bu devrimde temel güçtürler. Şehirlerin rolü ise Mao'ya göre talidir. Mao'nun bu teorisinin kavranması Türküyei devrimciler açısından oldukça ö-nemlidir. Ve onun teorisi süb-jektif yaklaşımlarla değil ob-jektif yaklaşımlarla ele alınma-lıdır. Çin'in somut pratiğini ay-dınlatan bu olay Türkiye'nin so-mut pratiğini aydınlatmada kul-lanılmaldır ki gerçek niteliğine kavuşabilsin.

Proleter Kültür Devrimi

Marksist kesintisiz devrim teo-risi sürekli bir ihtilal süreci-ni öngörür bu devrimlerin son halkası proleter kültür devrimi-dir ki bu Mao tarafından çok uy-gun bir şekilde formüle edilmiş-tir. Proletarya diktatörlüğü ku-rulduktan sonrada sınıf mücade-lesi devam eder bu nedenle ideo-lojik ve kültürel alanda,üst ya-pıda siyasal devrimin zorunlulu-ğuna ortaya çıkar. Çünkü "Üretici güçler geliştikçe eski ideoloji-nin yerine yenisi geleceği" tezi revizyonist bir tezdır. Üst ya-pıdaki burjuva ilişkiler kökten devrimci bir tarzda yani PROLE-TER KÜLTÜR DEVRİMİ tarzında de-ğiştirilmelidir. İşte Mao Çin'de başlattığı kültür devrimi ile dünya halklarına sosyalizme ge-çişlerinde engelleri nasıl aş-a-caklarını tüm çıplaklığıyla bir kez daha göstermiştir.

Bu üç ana bağlığın dışında Mao'n-un marksist-leninizme birçok katkıları daha vardır. (Örneğin, sanat konusunda "yüz çiçek açsın yüz fikir akımı tartışsın" ö-nermesi) Mao'nun verdiği silahlı mücadele ile hepimizin ö-zünde say-gıya eğileceğimiz bir gerçek.Biz Türküyei devrimciler olarak yoldaş Mao'yu Çin-Sovyet çatışma-sında bir taraf olarak değil ken-di ülkesinde silahlı mücadele ve-rerek ve halk savaşına yeni muh-tevalar katmış büyük bir dev-rimci olarak değerlendiriyoruz.

MÜCADELEN BİZE ÖRNEK OLACAKTIR!

- 1) Mao, "Çin Devrimci Savaşının Stratejik Sorunları"
- 2) Seçme Sözler (Kızıl Kitap) Aydınlık Yayınları
- 3) Askeri Yazılar, Mao Tse Tung, (sayfa 353)
- 4) Yeni Oportünizmin Niteliği Üzerine, Mahir Çayan Aydınlık Sosyalist Dergi sayı 20 1970

rı sömürge: zayıf ve küçük bir Kızıl Ordu; ve tarım devrimi-işte Çin'deki devrimci savaşın dört özelliği. Çin devrimci savaşının yönünü çizen, stratejik ve taktik ilkelerini belirleyen bu özellikleridir. (1)

Bu özellikler ışığında Çin Devrimi emperyalizmin II. bunalım dönemine has bir devrim olarak değerlendirilmeli ve onun tecrübelerinden dersler çıkartmak durumundayız. Yoldaş Mao Çin devriminin yolunu çizerken Çin'de iktidarın silah zoruyla ele geçmesi için kırık alanlarda kızıl siyasi iktidar bölgeleri kurmanın ve şehirleri kırlardan kuşatmanın şart olduğunu ortaya koydu.

Mao Tse Tung silahlı halk savaşına inanan onu pratiği ve teorisiyle dünya halklarına sunan bir devrimcidir. Mao silahlı mücadele konusunda şöyle diyor:

"...Her komünist şu gerçeği iyice kavramalıdır, siyasi iktidar namlunun ucundadır. (2)

Ve yoldaş Mao Çin devrimini bu gerçekten hareketle başarıyla tamamlamıştır. Baştan beri silahlı mücadelenin gerekliliğini kavrayan ve kavratmaya çalışan Mao bu önermesini Çin'de silahlı mücadelenin objektif şartlarının her zaman var olduğunu ve bu mücadele biçiminin temel olduğunu anlatan şu yazısıyla kanıtlar.

"...Çin'de savaş mücadelenin temel şekli ve ordu örgütlenmenin, temel şeklidir. Yağın örgütleri ve yağın mücadeleleri gibi öbür şekiller de önemlidir. ... Ana onların amacı savaşa hizmet etmektir... Çin'de proletarya partisinin temel ödevi partinin hemen başlangıcından beri karşı karşıya kaldığı ödevi... silahlı mücadeleler örgütlemektir. (3)

Çin devriminin pratiği ve Mao Tse Tung'un tezleri tüm dünya proleterleri ö-zünde bir tecrübe bir kılavuzdur. Emperyalizmin II. bunalım döneminin muzaffer proleter devrimcisi Mao Tse Tung yoldaşın Marksizm-Leninizm hazinesine katkıları 3 ana başlık altında toplanabilir. Bu ana başlıklar aynı zamanda Çin devriminin özelliklerinin kavranmasında da temel taşları ödevi görecek-tir.

- 1-Çelişki konusunda Mao'nun getirdiği açıklamalar
- 2-Yeni Demokratik devrim (M.D.D.)
- 3-Proleter Kültür Devrimi

Mao'nun kavranması ve anısının yaşatılması bu üç temel taşın kavranmasından geçer.

Çelişki Sorunu

Mao "Teori ve Pratik" adlı eserinde Marksist bilgi teorisini büyük bir ustalıkla formüle etmiştir. Diyalektik kavranmasında olayların doğru diyalektik yorumu Mao'nun çelişki konusunda getirdiği tezlerin kavranması ile paraleldir. (Bağ Çelişki, Temel Çelişki Kavramları). Farklı çelişkilerin farklı yöntemlerle çözümlenmesi Mao'nun formülasyonu ile olgun halini almıştır.

Yeni Demokratik Devrim

Milli demokratik devrimin ön izleri Mark-Engels ve Lenin'de de görüldü. Örneğin Marks "Fransa'da Sınıf mücadeleleri"nde Engels "Almanya'da Burjuva Demokratik Devrimi"nde Lenin "İki Taktik"te kesintisiz devrim teorisini formüle etmişler ve burjuva demokratik devrimde proletaryanın hegemonyasını vurgulamışlardır. Ama Marksizm-Leninizm bu son derece önemli ilkesi en olgun biçimini Mao'nun siyasal pratiği içinde bulmuştur. Milli Demokratik Devrim teorisi marksist-leninist kesintisiz devrim teorisinin emperyalizmin II. bunalım döneminde sömürge ve yarı sömürge ülkelere uygulanmasıdır. Mao Tse Tung emperyalizmin I. ve II. bunalım dönemlerinde nicel olarak zayıf olan bir proletaryaya sahip Çin'de kesintisiz devrim teorisine yeni muhtevalar katmıştır. (Emperyalizmin II. bunalım döneminde Mao'nun katkısı yeni demokratik devrim teorisidir. Somut durumların somut tahlilini yapan emperyalizmin III. bunalım döneminin muzaffer proleter devrimcileri bu teoriye yeni muhtevalar kazandırmışlar ve politik-leşmiş askeri savaş stratejisini formüle etmişlerdir.) Mao Milli Demokratik Devrimi işçi sınıfı önderliğinde temel güç köylüler olarak köylü ordusunu kırlardan şehirleri fethetme teorisi şeklinde belirlemiştir. Ve öncelikle M.D.D. köylülerin taleplerine ağırlık verir ve sosyalist devrime geçişte ön koşuldur. Bu an-

Yoldaş Mao 1893 yılında Hunhan'da doğdu. Babası bir köylüydü. 4 Mayıs 1919 hareketinde öğrenci hareketinin bir örgütçüsü olarak görürüz Mao'yu. Bu hareket feodalizme karşı Çin'deki mücade-lerin başlangıcı sayılır. 1928 yılında Mao ve Cu Teh 4. İşçi ve Köylü Ordusunu kurdular ve Mao siyasi komiserliğe getirildi. Mao 7 Kasım 1931'de hükümet başkanlığına getirildi. 16 Ekim 1934 Çin'de önemli bir olay Uzun Yürüyüş Kızıl Ordu Savaşıyor ve bir yiğit savaşçı Mao Tse Tung kavranan içerisinde mücadelesi devam ediyor Çin proletaryasının önderinin. Japon işgali sırasında Komünist Partisi Mao'nun strateji ve taktikleri çerçevesinde hareket ederek başarıya ulaşmıştır. Ve 1935'de Mao parti başkanı seçildi. Çan Kay Sek'i yenilgiye uğratarak başarı kazanan Çin Komünist Partisi'nin önderliğinde, 1949'da kurulan Çin Halk Cumhuriyetinin başkanlığına Mao Tse Tung getirildi ve mücadelesi Kültür Devrimi aşamasındanda geçerek günümüze ulaştı.

Çin devriminin özelliklerini anlatmak ve Mao'yu anlatmaya çalışmak aslında uzun bir çalışmanın ürünü olabilir ama bu kısa yazımızda bile onun teorisi vurgulanmalı ve Mao Tse Tung'un bu yönü kitlelere kavratılmaldır. Öncelikle Mao'ya eleştirel bir gözle yaklaştığımızı ve onun getirdiği tezlerin bir kısmını kabul etmediğimizi belirtelim. Ama bu Mao Tse Tung'un inkar ve "karşı-devrimci" olarak görülmesi değildir. Bu anlamda Mao'yu değerlendirmiş bazı mihrakların dışında ve Türkiye devrimine uygulamak için olacaktır.

Mao Tse Tung her ülke devrimi gibi Çin devriminde özellikleri olduğundan ısrarla bahseder. Ö her türlü şabloncu eğilime karşıdır. Bu anlamda Çin devriminde Rus devrimine benzetilemeyeceğini yazmıştır. Mao Tse Tung Çin devriminin özelliklerini şöyle belir-tir.

"...Siyasi ve ekonomik yönden gelişmenin eşit olmayan ve büyük bir devrim geçirmiş geniş bir ya-

TANER AKÇAM davası

DERGİMİZ ESKİ YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ TANER AKÇAM'IN 29 EYLÜL GÜNÜ YAPILAN DURUŞMASINDA, MAHKEME ARKADAŞIMIZIN VE AVUKAT UÇUR ALACAĞAPTAN'IN İSTEĞİ ÜZERİNE DURUŞMAYI 14 EKİM 1976 CÜNÜNE ERTELEMİŞTİR.

AYNI GÜN "KOÇGİRI HALK HAREKETİ-1921" ADLI KİTAPIN SORUMLU YÖNETMENİ ORHAN KOTAN'IN YARGILANMASINA DA DEVAM EDİLMİŞTİR. AVUKATLARIN MAHKEMEYİ KEDDİT'LERİ ÜZERİNE DUKUŞMA 19 EKİM'E BIRAKILMIŞTIR.

Ankara DGM'nde 29 Eylül günü yapılan duruşmada, arkadaşımız Akçam'ın avukatı Uğur Alacaktan, mahkemeye gönderdiği dilekçede, DGM ile ilgili yasa teklifinin 11 Kasım 1976'da meclislerde görüşülmesi karşısında davanın DGM lerin görev süresinin bitimi olan 11 Ekim 1976 sonrasında ertelenmesi gerekçelerinin geçerlilik kazandığını bildirmiştir. Dilekçede, bu durum karşısında savunma yapmanın gereksiz bir formalite olduğu belirtilmiştir. Arkadaşımız Taner Akçam ise DGM yasasına karşı bayram öncesi üç günlük ahlak grevi yaptığını ve tatil süresinde de avukatla görüş-türüldüğünü belirtmiştir. Ayrıca hakkında dava açılan ve savunması için gerekli Devrimci Gençlik dergilerinin kendisine verilmediğini anlatan arkadaşımız; üç gün içinde savunmasını yapmasının imkansızlığına değinerek duruşmanın 11 Ekim sonrasında atılmasını istemiştir.

MaHKeme Akçam'ın ve Avukat Alacaktan'ın istemlerini kabul ederek duruşmayı 14 Ekim 1976 gününe bırakmıştır.

ORHAN KOTAN'IN YARGILANMASINA DEVAM EDİLDİ

"Koçgiri Halk Hareketi-1921" adlı kitabın sorumlu yönetmeni Orhan Kotan'ın yargılanmasına bugün devam edildi. Komal Basım evinin çıkarttığı bu kitabın 2. baskısı için Ankara DGM'nde dava açılmış ve bu dava için Prof. Şahin Erman'dan bilirkişi raporu alınarak, kitabın TCK'nın 159 ve 142. maddelerini ihlal ettiği geniş bir anlatımla bildirilmiştir. Komal Basım-Yayın-Dağıtımının, bildirdiğine göre "Geçen celsede Avukat Ruşen Arslan ve sorumlu yönetmenimiz Orhan Kotan, Ankara DGM'yi reddetmişlerdir. Hapishanedeki bir ölüm olayını ve DGM'yi protesto amaçlayan ahlak grevindeki sorumlu müdürümüz, geçen duruşmada halsiz ve savunma yapamayacak durumda olmasına karşılık, mahkemenin davayı şartlı bir biçimde bitirmek ve cezaya yönelmek istemesi üzerine, gerekçeleri daha genişçe belirtilerek mahkeme reddedilmiş, adı geçen avukat red dilekçesini Adana DGM kanalıyla göndermiştir. Bugün (29 Eylül'de) yapılan duruşmada söz alan Avukat Gültekin Bekdemirdilekçenin incelenmesi ve sonucun bildirilmesinden sonra savunmanın yapılacağını bildirmiş, duruşma bu nedenle 19.10.1976'ya ertelenmiştir."

DEVİRİMCİ-GENÇLİK FEDERASYONU BAŞKANININ KONUŞMASI. Sayfa 5'den devam.

onların provokasyon mantığının iflas ettiğinin kanıtıdır. Bütün Fşyniyetimizle onlardan, bu mücthiş mantığı terketmelerini ve hiç olmazsa tutarlı demokratlar olmalarını istiyoruz. Demek ki, en geniş demokrat yığınları, bağrında toplaması gereken bu mücadelede burjuva demokratların ve işçi sınıfı içindeki burjuva ajanlarının bu meseledeki kısmi ilerici tavırlarını desteklemeli, tutarsızlıklarının bilincinde olarak onların DGM'lere karşı olan eylemlerinde birlik olmalı, fakat, onların uzlaşıcı yönlerini, teslimiyetçiliklerini bütün açıklığıyla teşhir ve mahkum etmeyi de bir görev olarak, kabul etmeliyiz. Unutulmalıdır ki bu unsurlarla birlikte belirli talepleri savunurken eylem birliği mümkündür. Ve unutulmalıdır ki bu unsurlar, işçi sınıfının bağışması siyasetini uygulayan devrimcilere her zaman bozguncu diyebilirler. Bu durum karşısında yapılacak en doğru şey gündemdeki madenin DGM'ye karşı olduğunu kavramak ve bu meselede müttetik olanların aralarında ki gelişmeleri geçici de olsa ikinci plana iterek, karşılıklı suçlamalardan vazgeçerek, esas olanın DGM tezgahlayıcılarını bozguna uğratmak olduğunu bilmektir.

İşte bunun içindir ki, tekrar sesleniyoruz:

DGM'lere karşı olan bütün yurtseverler, bütün kuruluşlar:

DGM'leri başımızın üzerine bir balyoz gibi indirerek bizi tamamen kul küle yapmak isteyenlere, izin vermeyelim!

EVET, faşist DGM yasası meclislerden geçmemelidir.

Bu talep, faşizmin zulmüne uğrayan bütün herkesin haklı talebidir.

Bu talep, grevleri yasaklanan işçilerin, fabrika önderinde kurulan grev gözçülerinin talebidir!

Bu talep, engin topraklar üzerinde topraksızlıktan ölen yoksul köylülerin talebidir!

Bu talep, ezilen, horlanan, kitlerle katliamına uğrayan, ana dilini konuşması yasaklanan Kürt ulusunun talebidir!

Bu talep, tüm öğretmenlerin, memurların, öğrencilerin devrimci gençliğin talebidir.

FAŞİZME KARŞI MÜCADELE DEVİRİMCİ EYLEMİ GÜÇLENDİRECEK DEVİRİM, FAŞİZME KARŞI MÜCADELEYİ ZAFERE ULAŞTIRACAK SAYFA 3'DEN DEVAM.

görevimizi tam olarak yerine getiremeyeceğimizi hatırdan çıkarmamalıyız. Bu yüzden bütün çalışmalar içinde bir parti örgütlenmesini inşaatı için zorunlu olan kadro çalışmasını ve kadro örgütlenmelerini-şu bizim ömürge tipi demokrasi (!) koşullarımız unutulmadan - esas almalıyız. Herşeyi ona tabi kılmalıyız. En geniş kitle çalışması içinde en dar kadro çalışmasını bu şekilde kavramalıyız.

Siyasi önderlik sorunu söz konusu olunca DİSK yöneticilerinin durumunu da değerlendirmeli. Bu sendikal önderler(!) kendilerini işçi sınıfının önderleri olarak görüyorlar! Biz onların doğru bir siyasi önderlik yapıp yapamayacaklarını ve kadrodan vazgeçelim. Onlar bugün pratikteki davranışları ile sendikal önderlik sıfatını bile kullanmayı hakketmediklerini ispat ediyorlar. DİSK yöneticileri bu eylemde takındıkları tavırlarla eylemi daha en başta pasifiye etme yolunu tutmuşlardır. Daha işin başında sergilenen işçi sınıfının devrimci eylemini reformcu burjuvazinin hizmetine sokma anlayışı kendisini eylemin biçiminde ve "tavırlarda" da göstermiştir. (Aslında bu DİSK'in örgütsel yapısının da bir sonucudur.) Herşeyi kendi sendikal mevkilerinin geleceğine ve düzenin hukuksal gereklerine tabii kılan bir anlayışın işçi sınıfının kararlılık, atılgnalık, cesaret ve coşkunluk isteyen eylemine önderlik etmekten ne kadar uzak olduğu, onların devrimci coşkunluktan uzak, suç işlemeye ve burunları kanama devrimcilik yapmak düşüncesinin eseri olan "tavırları"yla apaçık sergilenmiştir. Bu noktada Kemal Türkler'in birgün için Sağmalcılar'da misafir edilmesi kendi deyimini ile onlara Demirel'in bir "bayram hediyesidir" gerçekten(!)

Başta da söylediğimiz gibi bugün mücadele henüz sona ermemiştir. Bir yandan direnişçi işçiler işlerinden atılmakta, hapsedilmekte diğer yandan DGM sorunu aktüalitesini sürdürmektedir.

Bugün yapılacak olan kararlılık mücadelelerinin önüne atılmaktır. İşçilerin yanbaşında kararlı bir şekilde yer almaktır. Tutuklanan, işlerinden atılan işçilerle bağlar kurmak onların yeniden işlerine alınmaları için mücadele etmek, BÜTÜN MÜCADELE ALANLARINDA FİLEN YER ALMAK VE DEVİRİMCİ GENÇLİĞİN TÜM MÜCADELE İMKANLARINI İŞÇİ SINIFININ MÜCADELESİNİN HİZMETİNE SUNMAKTIR.

SOSYALİZE BARİSCİL YOLDAN GEÇİT YOK ! SAYFA 7'DEN DEVAM.

çağımızın tayin edici gelişmesi yani baş gelişmesi olan ezilen uluslar ile emperyalizm arasındaki gelişmenin önüne koyarak bu olguya böylece ikincil bir "önem" aifetmektedirler. Bu çarpıtmayı, yakın zamana kadar "kapitalist olmayan yol" tezinin revizyonuyla birlikte gündeme getirmekteydiler. (İleride anlatacağımız gibi, bu tezin "yerine" şimdilerde toplumsal ilerleme, ıleri demokrasi teraneleleriyle ifade ettikleri Ulusal Demokratik Devrim görüşünü koymuşlardır.) Leninist kapitalist olmayan yol tezi şöyle bozuma uğratılmaktaydı: "Kapitalist olmayan" geri kalmış ülkeler sosyalist "blok"la ilişkiler içerisinde ve onların iktisadi yardımlarıyla emperyalizmden bağımsızlaşacak, sosyalist sistemin başarıları (tıpkı ıleri kapitalist ülkeler insanlarına olduğu gibi) onlara sosyalizmin daha iyi bir sistem olduğunu kabul ettirecek ve sosyalist sistemle bütünleşerek komünizme geçeceklerdir! Kısacası, geri bırakılmış ülkelerde de toplumsal devrimi reddeden bu görüş, "demokrat" burjuvaların önderliğinde devlet mekanizması parçalanmaksızın, barış içinde sosyalizmin gerçekleştirilmesini ileri sürmektedir.

Günümüz Türkiye'sinde, Sovyet modern revizyonistlerinin sözcülüğünü yapmak için yarışan "yerli" ve "mülteci" revizyonistlerimiz neyi savunmaktadırlar? 1970'lerin Sovyet teorisyenleri "kapitalist-olmayan yol" tezlerine artık yeni isimler (biçimler) verdikleri için Türkiye'de bu tezin ağıktan savunuculuğunu yapanlar yok gibidir. Ancak, revizyonizmin özü açısından değişen birşey yoktur. Yalnızca, aynı besmeye değişik güfte bulunmuştur. Küçük burjuva demokrasisi yerine: İLERİ DEMOKRASİ. Kapitalist olmayan yol yerine: TOPLUMSAL İLERLEME!

İşte gelecek yazımızda bu revizyonist koronun "bes-te" ve "güfte" ilişkisi üzerinde duracağız.

DİPNOTLAR:

1. Yeri gelmişken, devlet meselesinin yalnızca ma-lum revizyonistlerce tahrif edilmediğini de hatırla-

alım. Nasıl ki oportünizmin en genel göstergesi devrim anlayışında ortaya çıkmaktaysa, oportünist toplumsal "devrim" anlayışı da kendisini devlet tah-lilinde göstermektedir. Bunun somut ve canlı örneklerinden birisini "Kurtuluş Sosyalist Dergi"de oku-maktayız. Marksizmin kaba bir bilgileneşmesi ışığında devlet meselesine "katkı"da bulunma sevdasına kapılan KSD'ci arkadaşlar "biçimsel" bir çıkmaza gir-mişlerdir. Onların bu görüşlerini eleştirdiğimiz bir yazımıza ("Devlet Biçimi Tahlihi mi? Biçimsel Dev-let Tahlihi mi?") yer darlığından bu sayıya yer ve-remedik. Gelecek sayılarımızda yayınlamaya başla-yacağız. Yalnız, KSD'ci arkadaşların içinde bulun-duğu "teorik" aczi gösteren çarpıcı bir örneğe bura-da değinmeden edemeyeceğiz. Biz eleştirmek için Dimitrof'dan yaptıkları alıntıya bakın ne yazıyor: "Faşizmin yönetimi ele geçirmesi, sadece bir burju-va hükümetin bir diğeri ni izlemesi değildir. Burju- vazinin burjuva demokrasisinin (a.b.ç.) belli bir sınıfal egemenliğini içeren devlet biçiminin, bir diğeriyle, açık terörist diktatörlüğe değiştirilmesi-dir" (Aktaran: KSD, S.3, sf. 76) Evet, bu alıntıya katılmamak mümkün değil. Halbuki KSD hemen 5 sayfa sonra şunları ne güzel yazıyordu: "Ayrıca 'Devrimci Gençlik' metropol ülkelerde burjuva de-mokrasiden (a.b.ç.) bahsetmekle de yanığı içi-ne düşmüştür" Peki biz ne diyelim? "kendinize gel-lin arkadaşlar! Yeni Amerika'lar keşfetmek için yola çıkarken, bizzat kendi derginizin sayfaları arasında yolunuzu kaybediyorsunuz" demekten başka? Belki bir de şunu diyebiliriz: Lenin'in her kullandığı "de-mokrasî" kelimesine "tamamen devlet biçimini kas-tetti" diye sarılan oportünizmin yada "marksizmin bir karikatürü"nü hazin sonu...

2. bkz. Lenin, "Ulusların Kaderlerini Tayin Hakkı", Sol y., s.228, (a.b.ç.)

Yukardaki alıntıdaki köşeli parantezler, Türkçe'deki çeviri keşmekeşinin bir ifadesidir.

. Köşeli parantez içindeki kelimeler, "Kitle İçinde Parti Çalışması", Ser y.evi çevirisine aittir (s.154) . "Proletarya Enternasyonalizmi", Tan y.evi çeviri-si (s.155) ve "Doğuda Ulusal Kurtuluş Hareketleri" Ant y.evi çevirisi (s.336) "ulus" yerine "halk" ke-limesinin tercih etmişler, son üç köşeli parantezde ise, Ser y.evi çevirisiyle "mutabık" kalmışlardır!

DEVAMI GELECEK SAYIDA

siyasal
iktidar
saldırıyor

Yakub Keser

MC içine düştüğü çıkmazdan kurtulabilmek için gözdağı ve yaygara politikasına başvuruyor. Milyonlarca halkın kendi faşist politikasının karşısına çıkmasını engellemek için dehşet tabloları çizip, sıkıyönetimle tehdit ediyor. Karşısına çıkanları yoketmekten, kazımdan bahsediyor.

Onların saldırganlığının kaynağı, güçsüzlükleridir. Bu nedenle böyle kuvvet gösterilerine başvuruyor. İşçileri vurduruyor. Gençleri kurşunlatıyor. Dalokay'ı işten atıyor. TÖB-DER'i kapatıyor.

Faşizmin bu saldırganlığı karşısında "ona karşı çıkmayalım. Maksatları ortalığı karıştırıp seçimleri yaptırmamaktır. Karşı çıkarsak oyna geliriz." şeklinde düşünülemez. Faşizmin saldırısına bu şekilde safsatalara kapılarak karşı çıkmamak esas tehlikeli olmalıdır. Faşistlere cesaret vermek, daha da ileri gitmelerine, bütün halkı sessiz bir köle durumuna getirmelerine müsaade etmek olur. MC'nin bugünkü saldırılarının amacı onların faşist politikalarına karşı yükselen halk muhalefetini bastırmaktır. Buna seyirci kalınırsa asıl oy-

na gelinmiş olur. Faşizme karşı uslu durursak birşey elde edilemez. Asıl o zaman halkın bütün demokratik hakları ellerinden alınır. Asıl o zaman seçimler yapılamaz. Seçimler yapılsa bile faşistler yenilgiye uğratılamaz. "CHP yöneticileri, oyuna gelmeyelim, seçimlere kadar sesimizi çıkartmayalım. O zaman nasılsa seçimi kazanırız" diye düşünüyorsa yanılıyorlar. Zira bu şekilde bir kafa ile seçim meçim de alamazlar. Bugünkü kanunsuzluklara karşı çıkamayanlar yarın seçim sandığının başında da faşizme teslim olurlar.

Bugün MC'nin yaygarasına kanmamak gerekir. Kanunsuz saldırılarının karşısına dikilmek gerekir. Halk yığınlarının bu faşist çetelere karşı en aktif direnişini örgütlemek gerekir. Mücadelenin içine girmek, en önüne atılmak, emekçi halkla ilişkiler kurmak, mevcut ilişkileri genişletmek ve derinleştirmek gerekir. Bu yüzden Dalokay'ın işten atılmasına, TÖB-DER'in kapatılmasına işçilerin işlerinden çıkarılmalarına karşı çıkalım. İşçilerin bütün direniş eylemlerini destekleyelim. Onların yanı başında yer alalım. Devrimci gençliğin tüm imkanlarını bu mücadelenin hizmetine sokalım.

**BÜTÜN HALK GÜÇLERİ, KURULUŞLAR
ve KİTLE ÖRGÜTLERİ OLANCA
GÜÇLERİNİ ORTAYA KOYMALIDIR**

GÜN

MÜCADELE GÜNÜ